

Α. Ο. Δ. Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 10

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 10

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 29 Ιανουαρίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 112—9

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΡΑΜΠΑΛΛΑ

(Εικών του Γερμανού ζωγράφου Παρέξ έκτεθεισα εις την Γερμανικὴν Ἐκθεσιν)

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

[Δημοσιεύομεν σήμεραν ἕν ἀπὸ τὰ καλλίτερα διηγήματα τῆς Ἰταλικῆς φιλολογίας. Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ κ. Ν. Μιζάκι εἶναι γνωστότατος εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον τῆς Ἰταλίας, ἔγραψε δὲ ἰδίως διηγήματα ἀναφερόμενα εἰς τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς Σικελίας καὶ Καλοβρίας μετὰ τοὺς ἱπποτικούς ληστές, τοὺς ρωμαντικούς κλοπιμαίους, τὰ ἄγρια πάθη, τὰς ἐκδικήσεις τιμῆς καὶ αἵματος, αἱ ὁποῖαι εἶναι τόσοσὺν ἀνυπόθετοι εἰς τὸν θερμὸν καὶ ἐν πολλοῖς ὄμοιον μετὰ ἡμᾶς λαὸν τῆς νοτίου Ἰταλίας, ἢ ὅποια, ὡς γνωστόν, ἄλλοτε, ὠνομάζετο καὶ Μεγάλη Ἑλλάς. Ἐκ τῶν ζωηροτάτων εἰς περιγραφακτικὴ καὶ χρωματισμοὺς φρεσικωτάτους διηγημάτων τοῦ κ. Μιζάκι θὰ μεταφέρωμεν καὶ ἄλλα τινὰ ἐκλεκτὰ εἰς τὰς στήλας τοῦ Α. Ο. Δ. Ο., ἰδίως τὰ ἀναφερόμενα εἰς τοὺς περιφήμους ληστές τῆς Σικελίας.]

Ἦσαν δεκάτῃ τὸ ὄλον εἰς ἕν δωμάτιον ὑγρὸν, μετὰ τοίχους μωριασμένους, μετὰ πάτωμα χαλασμένον.

Κατὰ μῆκος τῶν τοίχων δύο σειραὶ κλινῶν. Εἰς μίαν ἄκραν ἕνα βαρέλι καὶ ἄλλα τινὰ στοιχειώδη ἐπιπλα. Εἰς τὸ μέσον ἐκρέματο ἕνας λύχνος, ὃς ὁποῖος ἠγάπητο τὴν νύκτα καὶ ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον μετὰ ἕνα φῶς ὄχρρον καὶ τρεμοσθῆνον. Εἰς τὴν κορυφὴν ἐκάστης κλινῆς, εἰς ἕνα εἶδος ράφι, κειμένου ἀπὸ δύο-τρῖς σανίδας κερφωμένες εἰς τὸν τοίχον, ἦσαν ἀναμῆ διάφορα εἶδη ἀμφίεσως, παλαιόρουχα, παληοῦποδήματα, καὶ ἀνάμεσα κανένα κομμάτι ξηρὸ ψωμί. Καὶ ὑψηλὰ εἰς τὸν τοίχον εἰκόνες τῆς Παναγίας καὶ διαφόρων Ἁγίων.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου καὶ ἀντικρὺ εἰς τὴν πάντοτε κλεισμένην θύραν, ἦτο ἕνα παράθυρον, ὑψηλὸν καὶ στενὸν μετὰ χονδροτάτας κιγκλίδας αἰθηρᾶς. Πέραν τοῦ παραθύρου τούτου διεκρινέτις τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, μετὰ τῶν ὀπίσθων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνυψοῦντο τὰ κωδωνοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν μετὰ τοὺς ἀνεμοδείκτας εἰς τὴν κορυφὴν καὶ πέραν τῶν στεγῶν διεφαίνετο ἡ πρασίνῃ ἐξοχῇ, διαστικτὸς ἀπὸ μικρὰ ἄσπρα σπιτάκια μετὰ τῶν συμπλεγμάτων τῶν δένδρων, εἰς τὰς ὑπερείας τῶν λόφων ἢ εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὄρεσιν. Μεταξὺ τῆς πρασινάδας ἐστίνον τὰ λιμνάζοντα νερά καὶ διεγράφοντο τὸ ρυάκια, τὰ ὅποια ἔρρεον μαρμαρυγίζοντα μέσφ τῆς

χλόης τῶν ἄγρῶν καὶ εἰς τὸ μέσον ὃ ποταμὸς, μετὰ τῶν σειρᾶς δένδρων καὶ λοφίσκων γυμνῶν. Ὑψηλὰ δὲ λαμπρὸς ἥλιος, καταυγάζων μετὰ τὸ φῶς τοὺς τὰς οἰκίας καὶ τὰς πεδιάδας.

Ἐκ τῶν καταδίκων τινὲς ἐκάθητο εἰς τὴν κλινὴν τοὺς ἑκάστος, καταγυνομένοι νὰ διαβάξουν φυλλάδας παλαιωμένους βιβλία ἐκκλησιαστικὰ καὶ ψυχολογικὰ. Ἄλλοι εἰργάζοντο, σκαλίζοντες διὰ μικρῶν ἐργαλείων διάφορα ποικύματα ἐπὶ ξύλων ἢ ἐκκολλοῦσαν εἰκόνας εἰς θήκας ξυλίνας. Δύο ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, καθήμενοι ἐπὶ προχειρῶν θρανίων ἐκ σανίδων μετὰ τὴν πίπα εἰς τὸ στόμα συνεζήτουν χαμηλοφώνως. Εἰς τὸ σκόφος τοῦ δωματίου αὐτοῦ οἱ μελαγχολικοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐφαίνοντο ἀκόμη περισσότερο ἀγριώπει καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν των διεγράφοντο ὅλα αἱ μελαναὶ ἰδέαι των. Μία ἀκτὴς ἡλίου δειλὰ-δειλὰ ὑπεσιήχετο διὰ μέσου τοῦ παραθύρου καὶ φθάνουσα μέγρ. τοῦ μέσου τοῦ παραθύρου ἐφώτιζε τὴν κιτρινωπὴν σκόνην, ἢ ὅποια αἰωρεῖτο πάντοτε εἰς τὸ δωμάτιον αὐτό.

Εἰς ἕκ τῶν καταδίκων ἐκάθητο εἰς τὸ γείσωμα τοῦ παραθύρου μετὰ τὰ πόδια κρεμασμένα κάτω, ἀκουμιασμένα ὀλίγον εἰς τὰ πλάγια καὶ μετὰ τὸ πρό-

σωπον ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἔξω λοξῶς καὶ τὸ μέτωπον κατὰ τὸ ἤμισυ στηριζόμενον εἰς τὰς κιγκλίδας τοῦ παραθύρου. Εἶχε κοντὴν πίπαν ἀπὸ πηλὸν καὶ ἐκάπνιζεν, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν σηκώνων τὰ βλέμματά του παρετήρει μακρὰν εἰς μίαν ἀντικρὺ οἰκίαν, ἀπέχουσαν 30 περίπου μέτρα. Ἐπειτα ἔκλινε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ κάτω καὶ παρετήρει τὸν φρουρὸν, ὃ ὅποιος ἐδημάτιζεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἐνίοτε ἐστρεφε πρὸς τὰ ἄνω τὸ βλέμμα του καὶ τὸ διεσταύρωνε μετὰ τὸ κατὰδίκου. Οἱ δύο αὐτοὶ δὲν ἐγνωρίζοντο, ἀλλ' ἦσαν ἐχθροὶ καὶ ἠσθάνοντο μέσα τοὺς μίσος κρυφῶ.

Ὁ κατὰδίκος ὃ καθήμενος εἰς τὸ παράθυρον ἦτο ἄνθρωπος σαράντα ἐτῶν. Εἶχε τὴν γενειάδα πυκνὴν καὶ μαυριδερὴν, τὰ φρύδια χονδρὰ καὶ συνημμένα εἰς τὸ μέσον, τὸ πρόσωπον ἀγριωπὸν καὶ μαῦρον, τῆς πλάτης τετραγωνικῆς.

Ἦτο μέσα ἐκεῖ πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ ἐξοῦσε χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι τὸν ἐσέβοντο, διότι ἦτο ἐπίφοβος διὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀγριότητά του, τῶν ὀπίσθων τρανὰ σημεῖα ἐδειξε πρὸς αὐτοὺς εἰς πολλὰς περιπτώσεις.

Ἦτο σιωπηλός, σκεπτικὸς, μελαγχολικός. Ὅταν οἱ ἄλλοι ἐτραγουδοῦσαν αὐτὸς ἐκάθητο εἰς τὴν θέ-

αν του, προφανώς πολύ περισσότερο του συνήθους μελαγχολικού. Τά τραγούδια του έκαμαν κακά. Πράγματι έφαινε, ότι ή ζωή τής φυλακής δεν τον είχε κτήσει να λησμονήσει την έλευθεράν ζώην, όπως την είχαν λησμονήσει οι άλλοι—την ζωήν του υπαίθρου και του ήλιου. Τό βράδυ έπήγαινε στο κρεβάτι του εθώς ήμα έσημαινε τό σιωπητόν αλλά δεν έκοιμάτο. Τόν ήκουον οι πλησίον του πλακασμένοι να στρυφογορρίζουν τό κρεβάτι τό φάθνο και δεν τους άφινεν επί πολλάς ώρας να κοιμηθούν· αλλά μόλαυότα δεν έτολμούσαν να παραπονεθούν, λογαριάζοντες, ότι έχουν να κάμουν με τούς δυνατούς γρόνθους του.

Όλοι δέ οι φυλακισμένοι κατέφυγον εις αυτόν δοάκις συνέβαινε καμμία δένειξ μεταξύ των. Αυτός με δύο λέξεις απέδιζε τό δικαίον όπου έπραπε και την άπόφασιν του την δέχοντο όλοι χωρίς καμμίαν άντιρρησην. Και όταν οι φιλονεικία έζώηρουσαν και ήρχοντο στα όρια οι κατάδικοι, έσφενδονίζοντες καρέκλας και σανίτσας, αύτός κατ' άρχάς έμενε άπαθής εις την θέσιν του καπνίζων την πίπαν του, άλλ' έπειτα όταν έβλεπεν ότι τό κακόν έσφωρίσει, κατέβαινε από την θέσιν του και μοιράζων δεξιά και άριστερά ραπίσματα έπανέφερε την τάξιν εις μίαν στιγμήν. Έπειτα έπέστρεφεν εις την θέσιν του και εξηκολούθει να καπνίζη την πίπαν του.

Η θέσις αυτή εις τό παράθυρον ήτο ειδική του άποκλειστικώς. Την είχε κυριεύσει με τούς γρόνθους του και οι άλλοι κατάδικοι δεν έτολμούσαν πλέον να τού την διαμυροποιήσουν. Έκει έμενε διαρκώς, εις τόν ήλιον, εις τήν βροχήν, εις τόν άνέρα χωρίς κανείς να τόν άνηυχήση. Την θέσιν αυτήν την εθεώρει ως ιδιοκτησίαν του και οι άλλοι όλιγόν κατ' όλιγόν τού άνεγνώριζαν τά δικαιώματα αυτά.

Απέναντί του παραθύρου αυτό, μακράν περί τά 30 μέτρα, ήτο ένα σπιτάκι με παραθυρόφυλλα πράσινα. Είς τόν εξώστην τής οικίας δύο-τρία δοχεία με φυτά και άνθη λευκά και κόκκινα, τά οποία έκλινον προς τόν δρόμον. Είς τό μέσον τής οικίας διαφαίνεται μέσφ των άνοικτιών παραθύρων ή μικρά αίθουσα με έπιπλα οικιακά με λευκόν ύφασμα, με μικρές πολυθρόνες, εις την μέσην μίαν τράπεζαν βερνικωμένην με σκεύη καφέ έπάνω. Τό λοιπόν μέρος τής αίθουσής έγένετο εις ένα καθρέφτην, φωτιστικό ή ήλιος εύρίσκετο εις τό έν τρίτον του ύψους του όρίζοντος, μία άκτις αυτού εισήρχετο εις τό βάθος και άντηνακλάτο εις ένα καθρέφτην, φωτιστικού διαφόρου είκόνας και άλλα έπιπλα.

Δεξιά και άριστερά τής αίθουσής ήσαν δύο κοιλότητες, μέσφ των παραπετασμάτων των παραθύρων ελευθέρων τά κλινοσκεπάσματα και διεγράφοιτο εις τόν τοίχον διάφοροι άγιογραφία και ένα κανδήλι.

Είς τό μικρό αυτό σπιτάκι, τό ταπεινόν και καθαρόν θά έκάθητο ή μικρά οικογένεια κανενός ύπαλληλίσκου ή κανενός μικροεμπόρου.

Ητο όμως πάντοτε γεμάτο ζωή τό σπιτάκι αυτό. Τρία παιδιά, δύο άρσενικά και μία κόρη, έτρεχον, έφώνάζον χαρούμενα, τερτίζοντα σαν μικρά πουλιά μέσα εις την λευκήν και καθαράν αυτήν φυλάκην. Ο χαρμύνηςος θηρούδης των δεικνύων, ότι ήσαν πάντοτε χορτασμένα και ήσυχα. Έφαινοντο μέσα εις τό σκίφος του ζωματίου αυτών παίζοντα, θορυβούντα, έναγκαλιζόμενα. Κάποτε ήκουετο κλαυθμύρά φωνή και τότε έφαινετο εις τό μέσον μία νεαρά ώραία γυνή, παχουλή με τά μανίκια μαζευμένα, τά χέρια κάτωσπρα, με τό φόρεμά της όλιγον τι άνασχηματισμένον εις την μέσην—ήρχετο έκεί άφίνοισα την άνασχολήσιν της και άμέσως τά μικρά ήσυχαζον και τρέχοντα προσεκκλίνοντα εις τά γόνατά της, και προσήλωναν τά ζωγρά ματάκια τους εις τά τής μητρός, ή όποια κύπτουσα έδιδεν ένα φίλι εις τό καθένα και έπέστρεφεν εις την έργασίαν της.

Όταν έτρωγον παρετάσσοντο έξω εις τόν εξώστην και παρετήρουν προς τά κάτω μασσούντα και χαριεντιζόμενα. Ένίοτε τά δύο άρσενικά έκαμαν συνωμοσίαν διά να πάρουν τούς καρπούς τής άδελφής των και έπροσπαθούσαν να κάμουν τούτο χωρίς να τούς ένοσηγή αύτή, καθυμένη με τά παχουλά ποδαρικά της προς τά έξω περασμένα μέσφ των κηκλιθών. Και αυτή έφώναζε και έκλαιεν ένφ τά δύο κατεργαρόπουλα τρέχοντα άγγίγγελλαν εις την πάντοτε γελαστήν μητέρα τό αντίθρόνμά τους...

Και όλα αυτά τά παιγνίδια, τάς ένδειξεις χαρής και εύτυχίας παρηκούθει από τό παράθυρον τής φυλακής ο κατάδικος.

Τά μικρά, συνειθισμένα να βλέπουν διά μέσου των κηκλιθών άσχημα πρόσωπα, δεν είχαν διακρίνη εύθως έξ άρχής τόν στερεότυπον και συνήθη αυτόν τύπον. Αλλά μίαν ήμέραν πού ή μικρά έκλασε διότι τής είχαν πάρη ένα κομμάτι ψωμί, ένας από τούς άδελφούς τής έιπεν.

— Σώπα, σόπα! μιάς κυττάζει κείνος!... Και ή φωνή του έδειχνε κάποιον φόβον διά τόν περιεργον αυτόν πού τούς έκύταζε τόσο επιμόνος όπισθεν των κηκλιθών. Η μικρά σκύπτουσα τά μάτια της έγινε κάτασκη από τόν φόβον της και ο άλλος δέ άδελφός έφάνη φοβισμένος πολύ. Και τά τρία άδελφάκια έμεναν πολύ τρομοσμένα από τόν γενεσιόφορον έκείνον, ο όποιος τά έκύταζε με τόσο πείσμα. Έπειτα ο φυλακισμένος εις να έρχεται ή μητέρα τρέχουσα, τά δέ μικρά έσπευσαν να κρύψουν τό πρόσωπον και τά φορέματά της, ένφ ή μικρά έδεικνυε με τό χεράκι της προς τό μέρος όπου έφαινετο ή μορφή του φυλακισμένου.

— Συχάστε, μή φοβάσθε, δεν σας κάμει κακό—είπεν ή μητέρα. Να είστε μοναχά φρόνιμα, να πάτε βράδυ στο κρεβάτι σας γλήγγορα και να μή κάνετε άταξίες στο τραπέζι, γιατί άλλως θά τό πού να έρθη να σας δείρη.

Την άλλην ήμέραν, πρώτ—πρωτ τά μικρά έπαίζαν πάλιν εις τόν εξώστην ήσυχα εν τούτοις ή μικρά από καιρού εις καιρόν εσήκωνε τά μάτια της δελάδειλά προς τό παράθυρον τής φυλακής και ήμα διακρίνε την μαύρην και γενειοφόρον μορφήν του φυλακισμένου, έρχε φωνήν τρώμον, μάτην ο φυλακισμένος έδοκίμασε να χαμογελάση όσον ήμπορούσε γλυκύτερα και να κινή σημειον καθήσχαοστικόν διά τής χείρός· τά μικρά τρομοσμένα έτρέπησαν εις φωνήν και δεν άνεφάνησαν πλέον καθ' όλην την ήμέραν, καθ' ήν ο φυλακισμένος έκάθητο καρφωμένος όπισθεν των κηκλιθών μάτην περιμένων να ίδη τά μικρά.

— Τά έτρόμαξα—εφθύρισε—και έχουν δίκαιον... Ω! άν ειςεύρα!

Την άλλην πρωταν τά ειςε πάλιν και δεν έτρόμαξαν· έν τούτοις έσταματούσαν ένίοτε τό παιγνίδι τους και συνμιλούσαν χαμηλοφώνως ρίπτοντα λοξές ματιές προς τό παράθυρον τής φυλακής· τό με-

γαλύτερο άδελφάκι έφαινετο σαν να διηγείτο κάτι τρομερόν με ζωηράς χειρονομίας και τά άλλα τό ήκουον φοβισμένα, βλέποντα από καιρού εις καιρόν και τόν φυλακισμένον, ο όποιος έπροσπαθούσε να δείξη όσον ήμπορούσε περισσότερο γλυκύτητα εις τό πρόσωπόν του.

Έπειτα ήλθεν ή μητέρα· έπήρεν εις την άγκαλήν της τήν μικράν και ήρχισε να την καταφιλή. Έκάθησεν εις ένα χαμηλόν καθήσχα παρά τόν εξώστην, ένφ τά μικρά την περιτριγύριζαν.

Ητο καλοκαιρι και ή νεαρά γυνή έλαφρά ένδεδυμένη όπως ήτο, άφινε τό στήθος της ήμίγυμον καθώς έκλινε προς τά μικρά. Ένα παιδάκι τής έδειξε με τό δάκτυλο τό παράθυρον τής φυλακής και αυτή έσπευσε να σκαπίση τό στήθος της εις την θέσιν του παρατηρήοντος επιμόνος φυλακισμένου.

Εν τούτοις σιγά-σιγά ο φυλακισμένος και τά μικρά έιναν φίλοι· αυτά δεν έφυγον πλέον άμα τόν έβλεπαν· τό μεγαλύτερο μάλιστα έλαβε τό θάρρος να τού κινή φιλικόν σημειον με τό χέρι του· ο φυλακισμένος άπήντησε και έχαμογέλασε γλυκά. Έσεινήσθησαν να τόν βλέπουν έκαι με τό μέτωπον άκουσιδίμοτον στα κάγκλα και δεν έφοβούντο πλέον. Μάλιστα όταν αύτός έξηφανίζετο από την θέσιν έκείνην, πηγαινών να φάγη ή προσκαλούμενος υπό τού δεσμοφύλακος εις την ήμερησίαν εξέτασιν, τά μικρά εσήκωναν τά κεφάλια και παρατήρουν διά μέσον των κηκλιθών σαν να έλεγαν με τόν νοήν τους: «Πού είναι έκείνος ο άνθρωπος;»

Όταν άνεφάνιζετο τόν υπεθρόνον με φωνάς χαράς, κτυπώντα τάς χείρας· αύτός έχαμογέλασε και έχάιρετοσθε με την κεφαλήν.

Μεταξύ φυλακισμένου και των τριών μικρών άνεπτυχθή δεσμός φίλης· αύτός διά των βλεμματιών έλάμβανε μέρος εις τά παιγνίδια τους, έγαλοσθε, έχάιρετο, ήσθάνετο όλας τάς χαράς και τάς συγκινήσεις των. Πρό πάντων όμως ή μικρούλα προσέειλεν περισσότερο την τρυφερότητά του. Πρός αυτήν άπηύθετο τά περισσότερο μεριάματα και τά ήχηρότερα φιλήματα· μίαν δέ ήμέραν πού την ειδεν άναδείνουσαν εις καρέκλαν και τείνουσαν προς τόν δρόμον με κίνδυνον να πέση έρηγής φοδερών κρουγών τρώμου ως συνήμα κινδύνου, ή δέ μήτηρ τρέξασα ήρπασε την μικράν εις τάς άγκαλάς της και την έσωσε από βέβαιον κίνδυνον. Στρέψασα δε τό βλέμμα της προς τό παράθυρον τής φυλακής άπήντησεν ευχαριστήριον μελόισμα προς τόν έγκλειστον.

Αλλά την φοδερών κρουγών τόν φυλακισμένον την ήκουσε και ο δεσμοφύλαξ και έπειδή άπαγορεύεται ή μετά τό έξω κόσμο συνεννόησις των φυλακισμένων κατεδικάσθη ούτος εις τριήμερον κλεισίμον μέσα εις τόν σκοτεινόν σφραγονιστικόν θάλαμον.

Όταν μετά τόν τριήμερον αυτόν περιορισμόν άνεφάνη πάλιν εις την συνήθη θέσιν του τά μικρά τόν υπεθρόνησαν με κραυγάς χαράς, ένφ αύτός τά έχαίρετοσθε στέλλον προς αυτά φίλιά, χαμογελών όσον ήμπορούσε γλυκύτερα.

Μίαν ήμέραν ένας από τούς συντρόφους του, τούς φυλακισμένους, τόν έπλησίασεν έκαι στην θέσιν του και τού λέγει γελών:

— Σάν να έρωτεύητεξ βλέπω με τά μικρά... Αυτός έκίνησε μελαγχολικώς την κεφαλήν.

— Έχω κ' έγώ τρία μικρά, δύο άγόρια και ένα κοριτσάκι... Είχα και γυναίκα... Ε! τί να γένη...

Και δύο δάκρυα έτρεξαν από τά θολωμένα μάτια του.

Ο σύντροφός του εσήκωσε τούς ώμους, μη ένοησας τίποτε από αυτά· δεν είχαν αύτός ούτε γυναίκα ούτε παιδιά· ήναψε την πίπτα και άπεκακνήθη ψιθυρίζων:

— Τί κουτός πού είναι!

Ένα πρωτ ο φυλακισμένος έκείνος προσεκλήθη να παρουσιάσθη πρό των δικαστιών του. Είχεν άναβή εις την οικίαν ενός και είχε προσπαθήση να κλέψη. Απολογούμενος είπεν, ότι ήναγκάσθη να κινή αυτό από φτώχεια· εις τό κοριτσάκι του πεινασμένο, τά παιδιά του άρρωστα, την γυναίκα του έτοιμοθάνατον και αύτός χωρίς έργασίαν. Έπραπε λοιπόν να αποθάνουν τής πείνας· Δεν τού έβαστούσεν ή καρδιά να ίδη να πεθάνουν τά παιδιά του από την πείνα. Και τρελλάς από την στενοχωρίαν του, βλέποντας τό παράθυρον του μαγάρου έκείνου άνοικτό άνέβηκε άνεκαλύφθη και δεν άντέστη· άρπασε να τόν οδηγήσουν εις την φυλακήν... Η γυναίκα του άπέθανεν από την ασθένειαν... και τά παιδιά του, και τά μικρά του τά παιδιά!... ποιός έσθρει! Η δίκη διήρκεσε μίαν ήμέραν. Ο δικηγόρος, τόν όποιον βίωρισε τό δικαστήριο είπεν ώραίας λέξεις, άλλ' ο πελάτης του κατεδικάσθη εις 20 έτων καταναγκαστικά έργα.

Έπέστρεφεν εις την φυλακήν τό βράδυ, μόλις ένύκτωσα. Τόν έλευσαν και τόν ώθησαν μέσα εις τό γνωστόν ζωμάτιον. Οι σύντροφοί του εύρίσκοντο εις τό κρεβάτι τους. Είς τό μέσον του ζωματίου έκρέματο άνημέρη ή λυχνία. Είς ένα τραπέζι ήτο ή μερίς του—κόψα σούπα με ένα κομμάτι ψωμί. Με μίαν κίνησιν έρριψε κατά γής τό ψωμί και τό πιάτο, εστάθη δέ έκίνητος.

Οι σύντροφοι βυθισθέντες εις τόν ύπνον έπρόγγαζον.

Κάτω, υπό τό παράθυρον, ο σκοπός έφώναζε κατά διαλειμματα τό «Γρηγορείτε» και τό παρηγγέλιμα επαναλαμβανόμενον έκαινε τόν γύρον των φυλακών, οδυνόμενον σιγά-σιγά. Τό ώρολόγιον τής φυλακής έκτύπα τάς ώρας. Είς τόν διάθρονον έπερνούσαν τακτικά οι φυλακές κτυπώντας την δέσμη των κλειθρών των διαφόρων ζωματιών—και πάλιν βαθεια σιγή. Οι άλλοι φυλακισμένοι εν τούτοις έπρόγγαζον, στρεφόμενοι και συστρεφόμενοι επάνω εις την κλίνην τους. Περί τό μεσονύκτιον έσώθησεν εις φυλάκ και έπεθεώρησε λεπτομερώς τό εσωτερικόν του ζωματίου εκ φόβου μήπως ένηργείτο απόπειρα αποδράσεως. Έξω ή πόλις ήτο πλημμυρισμένη από τό φως τής σελήνης, τό όποτον άντηνακλάτο άργυρόχρονον εις τούς έσποινιαστών παραθύρων των οικιών. Είς την λευκήν αυτήν φωτοχυσίαν τά φανάρια τής πόλεως έφαινοντο ως σημεία κόκκινα. Και ή άντικρινή οικία ήτο βυθισμένη εις τόν ύπνον. Ο φυλακισμένος έστρεψε προς αυτήν επανειλημμένως τό βλέμμα του ψιθυρίζων μελαγχολικώς:

— Κοιμούνται... Και κείνα ποιός έξρει... σαν τά σκυλιά θά τρέχουν έδώ-έκει στους δρόμους... ή μπορεί να πέθαναν σαν ή μητέρα τους.

Έπειτα μετά στιγμάς τινας σιωπής επανέλαθεν:

— Δεν ήθέλησαν να με πιστέψουν... ούτε τό δικηγόρο μου!... Ίσως να μην έχουν αύτοι παιδιά πού να πεθαίνουν από την πείνα... Και οι

συλλογισμοί του εξηκολούθουν μελαγχολικοί, άπιστοιστικοί.

— Τά παιδιά έκείνου είχαν άσπρο ψωμί, είχαν ώραία φορέματα και μαλακά κρεβάτια να κοιμηθούν... Τά δικιά μου πεθαίνουν από την πείνα... Τι μεγάλο κακό έκαμα πού ήθέλησα να τούς δώσω να φάη; Και τά καυμένα τά μικρά μου δεν έφώναζαν διά να μη άνηυχήσουν την άρρωστη ή μητέρα τους... Τώρα αυτή απέθανε... έγώ στη φυλακή... τί γίνονται αυτά;... Ποιός φροντίζει;... Τι δικαιοσύνη είναι αυτή... Τι έπραξαν τά παιδιά μου;... Έπραπε να τά άφήσω να πεθάνουν από την πείνα;...

Και έκαι στη θέσι αυτή, εις τό άκρον τής κλίνης του, με τό κεφάλι σκυμμένο και τά χέρια εις τά γόνατα, έμεναν άγρυπνος έως τό πρωτ.

Μίαν Κυριακήν προσεκλήθη ο κατάδικος εις την διούθυνσιν. Τού άνακοινώθη, ότι άμέσως επρόκειτο να σταλή εις τά κάτεργα, εις τά καταναγκαστικά έργα.

Εγύρισεν εις τό καλλι του διά να ετοιμάση τά όλίγα ρούχά του. Έπλησίασεν εις τό παράθυρον και παρατήρησεν εις τό άντικρινόν σπιτί.

Τά παιδάκια δεν ήσαν έκεί.

— Δεν θά τά ίδω πλέον!—είπεν.

Οι σύντροφοί του έκλήθητο καταχινόμενοι εις τάς συνήθεις άσχολίαι των· άλλοι έκαινον βίωριμα κομφοτεχνήματα, άλλοι έκάλειξαν ξύλινα άντικείμενα, άλλοι άνεγίνωσκον φυλλάδες, δύο τρεις έκάπιναν συζητούντες χαμηλοφώνως. Όταν τούς άπεκακρήσε κανείς δεν έκινήθη από την θέσιν του. Τόν συνώδευσαν με τά βλέμματα μέγρο: τής ώρας και όταν αυτή επανέκαισε, ήρχισαν πάλιν τάς άσχολίαις των.

Είς τόν διάθρονον τόν έπερίμεναν δύο χωροφυλάκες, οι όποιοι τόν παρέλαβαν και τόν έδωσαν με τάς χειροπέδας.

Ητο ώραία πρωτα χειμερινή. Είς τόν γαλανόν ουρανόν ο ήλιος έλαμπε, χύων τό φως του πλούσιον επί των στεγών και των τοίχων των οικιών. Ητο Κυριακή και κόσμος πολυς έπήγαινε να άκούσων την λειτουργίαν εις την έκκλησίαν. Ο κατάδικος με την κεφαλήν κάτω και τάς χείρας σφιγτάς δεμένες έδεδίξε μεταξύ δύο χωροφυλάκων διά μέσου του πλήθους, τό όποτον ιστάμενον τόν πεκατήρει περιέρχων.

Εφ' όσον έπλησίαζε προς την οικίαν την άντικρύ τής φυλακής τόσο η περιέργεια αυτή του πλήθους τού έφαινετο έντονη. Όταν έφθασεν άκριβώς πρό τής οικίας επεδρόμουν όλιγον τό βήμα και παρατηρών προσεκτικά διέκρινε παρά την αιώθουσαν τά τρία μικρά έτοιμα, έσοτακτικά ένδεδυμένα, διά να υπάγουν εις την έκκλησίαν.

Η μικρά ήτο ένδεδυμένη κόκκινη φουστανάκι με λευκόν δαντελωτόν περιλαίμιον, ζωηρά, πεταχτή, γεμάτη χαρά, συχνά τεντώνουσα τό ποδαράκι της· διά να κεντηρήση τά καινούργια υποδήματά της· τά δύο άδελφάκια ήσαν ένδοσιμα σαν ναυτοπούλα· και έπερίμεναν την μητέρα τους. Τέλος έφθασε και ή μητέρα οσην ένδεδυμένη ώραία, χαρούνη.

Ο κατάδικος παρατήρησε εφ' όσον τού ήτο δυνατόν περισσότερο τά μικρά, έπροσπάθησε να τούς μεριάζη, άλλ' αυτά, πρώτην φοράν βλέποντες αυτών εν τή συνόχη του δεν τόν άνεγνώρισαν· μάλιστα εφοβήθησαν και έτρεξαν προς την μητέρα τους.

Αυτή μη προσέβασα διόλου προς τόν κατάδικον καθισούσας τά μικρά της, τά έφίλησε και τά έπαιασεν από τό χέρι.

Εν τή μεταξύ οι χωροφυλάκες στενοχωρούμενοι διά την βραδύτητα του καταδικόν τόν ώθησαν έλεγοντες.

— Περπάτα λοιπόν, μιάς εσταύρωσε.

Ο κατάδικος ρίπτον τελευταίαν ματίαν προς τά απομακρυνόμενα μικρά άνεστέναξε, κλίνων προς τά κάτω την κεφαλήν σηκώσας δε τάς δύο χείρας του τάς σφιγτάς δεμένες εις τούς άρμούς εσαφγήσεν ένα φερμά δάκρυο...

(Εκ τού Ιταλικού)

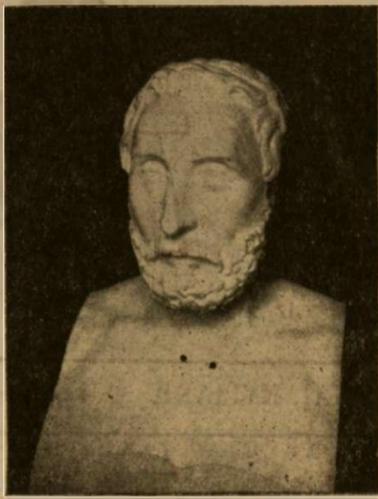
N. MISASI

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΑΡΓΩ", ΤΟΥ ΕΡΜΟΝΑ

ΖΕΣΤΗ

Έρμη οι κάμποι καιγουνε. Τό φλοΐδι των [δεντρώνε]
 Σκάζει κ' ή σκόνη σταχτεροτ τά χρώματα [δολώνει]
 Τ' άγέρι μούδιασε άψυχο. Πυργή στεγνώνει [δύνα]
 Τό στόμα. Η γη σάν καταχνιάς θολούρες [άνεβάζει]
 Ζώα κ' άνθρωποι κοιτώνται για σέρνονυ- [ται ύπνιασμένο]
 Όπου είναι σκιά να φυλαχτούν άπ' τό [βαρύ λιοθάρι]
 Και όα γυναίκα άνήμπορη πού νικηθε τν [άντρας]
 Η φύση αφέθηκε στοΐ ήλιου τή φλογισμένη [άγκάλη]
 Ρουμάνια, παγοστέφανα βουνά, όροστιάς [Αιγαία]
 Νησιά κυματοφύλιτα κ' άγερικές κλειστού- [θρε]
 Σας αποθύμισε ή ψυχή και πόθοσε να [ζήση]
 Ξανά τή λεύτερη ζωή πού είναι κληρονο- [μιά σας]
 Άπ' τούς άθάνατους θεούς. Ψό φέγγος τής [Ελλάδος]
 Και τόν θασόδ άγέρισμα στα όνειράτα μου [έλατε]
 Έρμονας

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο στρατιγός Βιδών, γράφων εκ Μεσσήνης τις Σκευίας προς τάς προϊσταμένας άρχάς του έπεράτο την έπιστολήν του διά τών εξής λέξεων: «Έχουμεν άνάγκην δέκα χιλιάδων άνδρών όπως έπιτύχωμεν τού ποθουμένου». Την έδωκεν όπως την σφραγίστη εις τόν Δυττερόν, έπιμελητήν του στρατού, όστις μετά τάς λέξεις: «Έχουμεν άνάγκην δέκα χιλιάδων άνδρών» προσέθηκε: «και ένός στρατηγού».

Εν τή μάχη του Βεόθ, κατά τό γαλλογερομανικόν πόλεμον (1870), ο Γάλλος συνταγματάρχης τού Γραμμών, τραυματισθείς υπό σφαίρας εις τόν βραχίονα, ύπέστη όδυνηράν έχειρίσιν. Ο ίερεύς τού σιντάγματός βλέπων τόν χειρονογόν προσφέρωντα τή τραυματία χλωροφόρμιον, ήρχισε να κινή την εθευρήτην τής χλωροφορμίδεως Σίμωνα, ίσχυρίζόμενος ότι άμαρτάνουσι εις τόν θεόν οι ποιούντες άναπασιθόντες τούς πόνουσ, διότι αύτός έπέβαλεν άνέκαθεν τούς άνθρώπους την τιμωρίαν του πόνου.

Τί θα έλέγατε, πάτερ, είπεν αυτώ ο δούξ, εισπνώννόν το ναρκωτικόν, άν σάς άπεδείκνυον ότι πρώτος ο θεός μετεχειρίσθη τό φάρμακον τής άνασθησας; Δεν άνέγνωσε εν τή Γραφή ότι πριν ή λάβη μίαν των πλευρών του Άδάμ εδύθηκε τούτον εις ύπνον καθύν;

Και ταΐτα είπών έμεινε άναίσθητος.

Έένος τις ήρώτα ένα Σπαρτιάτην όποτιαν τιμωρίαν επέβαλλον εις την Πατρίδα του εις άνδρα ή εις γυναίκα άπιστίαστας.

Τους καταδικάζομεν, απάντησεν ο Σπαρτιάτης, να δώσουν εις τό δημόσιον ένα ταύρον, τοιοϋτον όπως ταύρον, ώστε από τής κορυφής τού Ταύγέτου να δύναται να πιη έν τή ποταμώ Ειρώτα.

Και πώς, επανέλαθεν ο ξένος, θα ήτο δυνατόν να εύρεθί ταύρος τόσον ύπερμεγέθης;

Θα ήτο τούτο όλγωότερον όύσκολον, άπεκρίθη ο Σπαρτιάτης, ή να εύρεθί έν Σπάρτη άπιστος σίτυριος!

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΜΑΥΡΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ

Ένας μαύρος συνεβούλευε τά παιδιά του:

— Άκούστε, καλά παιδιά μου: εινε καλόν να γνωρίζη κανείς τούς φίλους του, αλλά εινε επίσης καλόν, να γνωρίζη και εις ποίον έθνος άνήκει ο έχθρός του.

— Έάν κανείς σάς πυροβολή με σφαιρας και σάς προσφέρει κατόπιν ένα ευαγγέλιον, είναι Άγγλος.

— Έάν σάς κάμνη να υποφέρητε όλιγον περισσότερον, είναι Βέλγος τού Κόγγου.

— Έάν προσπαθή να σας πωλήση ποδή άκριβά τά έμπορεύματά του, είναι Γερμανός.

— Έάν σάς τρώγη μόνον με άλάτι, εινε συμπατριώτης σας.

• — Έάν ζητή να σας πωλήση εις κανέα γυναίκα, είναι Πορτογάλλος.

— Έάν είναι κανείς ο όποιος θέλει να σας άποδείξη με τό νι και με τό σίγμα, ότι τό έδαφος σας άνήκει δικαιωματικώς εις τόν Μονρόε είναι Αμερικανός.

— Έάν διασεδιάξη πυροβολών κατά μιάς βανάνας την όποιαν έποποθέτησεν εις την κεφαλήν σας, είναι Έλβετός.

— Έάν κανείς έρχεται να σας ένοχλήση καθ' ήν ώραν κάμνετε ήσυχως την προσευχήν σας, μην άμυριβάλλετε, είναι Γάλλος.

Λυθβακιώτης αύρα

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Δ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ο Χρηστάκης, ένα από τα μεγαλύτερα άργοντόπουλα της εποχής εκείνης, προκειμένου να τελεσθούν οι γάμοι του μετά της αδελφής και ώραιότερας αθίδος, εξαφανίζεται την ίδια νύκτα του μυστηρίου εκ της οικίας, αφήσας όλους καταπληκτους εκ της διαγωγής του αυτής.

Ο γάμος καταυφάται. Τι όμως έκαμε τον Χρηστάκη να καταστρέψη ούτω την εδύμωσαν του και να προσβάλη κατάκαρδα μίαν τρυφεράν κορασίδα;

Ο Χρηστάκης ανετάχθη επί μεγάλωδε υπό θρησκου πατρός και μητρός μη σεβόμενης τα θεία, μητρως ήτις άηχε μάλλον εις την σημερινήν εποχήν.

Κάθε ημέρα μεταξύ των συζύγων έγίνοντο σκληρά περὶ τού μέλλοντος τέκνου των, τού ενός θέλοντος αὐτό θρησκου ως αὐτῆς, τῆς άλλης εὐχαριστουμένης να τὸ βλέπῃ μακρὰν τῆς θρησκείας.

Ο πατήρ τού Χρηστάκη ἀπολήσκει ἀφήσας ένα σπόρον καλὸν εις τὴν τρυφεράν καρδίαν τού υἱού του, ὅστις ἐρριζοβόλησε καὶ ἐφυλάσσει τὸν σπόρον, ὡστε ὁ Χρηστάκης, ὅταν ἐμεγάλωσε ὀλίγον, ἐφυγε κρυφά εκ τῆς οικίας καὶ μετέβαινε καὶ ἐκκληρίαζέτο καὶ ἐψάλλε εις κάποιον ρωμαντικὸν ἐρημολόγησι.

Ένα πρωὶ ὅμως ὁ Χρηστάκης εὐρέθη θανασιῶως ἀσθενῆς ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν. Οἱ ἰατροὶ τὸν ἀπέφασαν. Τὴν στιγμὴν ὅμως καὶ ἦν μία παγερά πνοὴ ἐφέσθη εις τὸ δωμάτιον καὶ μία γοῖά στριγγυλά ἐφώνησε ὅτι ὁ ἀσθενῆς «ἀγαλλοκοῦνται», ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας ἐτίθει καὶ ὁ Χρηστάκης ἀνοίξας τὰ θύλα τῶν ματιῶν παρεκάλει τὴν μητέρα του να τὸν τάξη να γείνη καλόγερος γιατί άλλως θα πεθάνῃ.

Η μητέρα ληρομένησα πάντα τὰ άλλα τὴν στιγμήν αὐτὴν καὶ μόνον τὴν σωτηρίαν τού παιδιοῦ τῆς ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν ἔταξε εις τὴν Παναγίαν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ τάξιμο αὐτὸ ὁ Χρηστάκης ἦτο καλῶς.

Όταν ἐπέρασε ὅμως ὀλίγος καιρὸς ἡ μητέρα τού Χρηστάκη μετενόησε: πάλιν καὶ ὀλιγον κατ' ὀλίγον ἐλησημόνησε τὸ τάξιμὸν τῆς ἀπαγορευούσας μάλιστα καὶ εις τὸν Χρηστάκην να κάμῃ λόγον περὶ αὐτοῦ.

Ο Χρηστάκης προτόμωσεν οἰκτιρῶν καὶ ὑπακούοντος τὴν μητέρα του ἐβάνει κατ' ἐπιφανείαν ὅτι ἐλησημόνησε τὸ τάξιμὸν του.

Οὕτω παρήρατο ὁ καιρὸς.]

Τὰ ζύλινα ἄγροτικά ἐκείνα κασενεδάκια, ὑπὸ τὰς κισσοστερεῖς σκιᾶδας των ἀνέμενον, εἰρηνικά πάντοτε, τοὺς γαληνωτέρους καὶ ἀθυμοτέρους των περιπατητόν, οἷτινες ἐπὶ ὥρας ἐκάθητο ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν γαλήνην τού Ἄττικου οὐρανοῦ αἰθερίαν, τὴν μοσχοβολούσαν τὴν ποίησιν καὶ τὴν ἀρωματίζουσα, ὡς να ἐξηγεμόθη ἐκεῖ, ἐντὸς τῆς λεπτῆς αὐρᾶς τῆς, εις ὁρίστον καὶ ἀφανῆ χρυσόκων ὀλοκλήρον, ὁ Κολωνός τού Σοφοκλέους, με τὸν καλλιθέτρον νάρκισσον, τὸν χρυσαυγῆ κρίκον, καὶ τὴν λιλίαν ἀρδῶνα του.

Ἐδῶ, καὶ ἐπέσαν, ἐξήρατο καὶ ἡ κυρὰ-Λάμπραϊνα μετὰ τού Χρηστάκη, ὅταν, ἐς ἀμάξης μεγαλοπρεπῶς, διέπρῃον τὴν ἄγορὰν καὶ τὰ πλῆθη τῆς «Ῥαϊας Ἑλλάδος». Ἐδῶ παρὰ τὴν ὄχλην τού Ἰσοσοικου γειμάρου, καταβάνοντες τῆς ἀμάξης, ἐκάθητον, ἀναπνέοντες τὰς μυροβόλους τῆς ἀνοίξας αὐρᾶς. Ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν τού πρώτου ἐκεῖ καφενοῦ ἐπὶ ζυλίνου πρὸς τὴν ὄχλην σηματοζουμένου ἐξώστου, ἡλιαζόμενοι ὑπὸ τὰς ἐλαφράς τού δεινίου ἄκτινας.

Τοὺς ὄρους ἐκείνους, ἐρημηθῶν ὅλος εἶγεν ὄψιν ἡ ὠραία αὐτῆ ἐξοχὴ. Αἱ γέφυραι αἱ λίθιναι δὲν ὑπῆρχον ἀκόμη, ἡ δὲ ὁδὸς διέρχετο περὶ, διὰ τού ρεώματος, ταπεινωμένων πρὸς ἕν μέρος ἐλαφρῶς τῶν ὄρων μέχρι τῆς χαλικώδους κοίτης. Πικρὰ βῆτα καὶ κισσοὶ ἐσχημαζέον δρυμοὺς δροσζοῦς καὶ ὄλην τὴν ἔκτασιν των ὄρων ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὑπὸ τὰς ἄπλωτας ἀκορέμονας των ὀπίων ὑφειπέτε τὸ ὕδωρ τού γειμάρου, ἀφανίζόμενον κατωτέρω καὶ πάλιν παύεται ἀναφανίζόμενον καὶ σηματοζίζον λάκκους βαθεῖς, ὡς τεγγητὰ τὴν λιμνὰν, ὅπου ἐκαρῶδίζον πλατύστομοι νήσσοι, με τὰ πτωθῆ ῥάμνη των ταράσσουσαι τ' ἀκίνητα νερὰ καὶ βροντοκοπούσαι τὸν ἠχον ἄρα με τὰς πλατείνας φωνὰς των. Κατωτέρω, πρὸς τὸν Ἅγιον Σάββαν, ἐξετεινοντο πικρὸν καλαμῶδες, ὡς τὴν τοιγώματα ὑψηλὰ των ὄρων, εις τὰς πρυγὰς των ὀπίων πονηρὰ γαλιὰ ἀνεξήχου, ὡς καὶ αἰοκορυαί, τὰ ὡς των ἀγροτικῶν ὄρων. Στρουθία καὶ κορυδαλοί, πτηνὰ καλλίστατα ἀπετέλουσαν βραδύ-βραδύ ὀριστικὴν συναυλίαν. Ἡ οὐχὶ σπανίως, διεκοπτε τὸ μονήσας κελιάδων περιπατῶς ἀρδῶνας, τρυπωμένης εις τὸ βάθος γλοερᾶς δάφνης, ὅπιθεν τῆς ὀπίας προέκυπτεν ὁ λευκὸς κατικός τού ἐρημικοῦ προαστείου, με τὴν καμαρίσσει του καὶ τὰ παραθυράκια του, ὅτι βάλυστικὸς λευκὸς καὶ κτηρεῖς κυταρίσσοι.

Τὰς πρώτας ἡμέρας ὀλίγον μόνον ἐκάθητο. Ἄλλ' ὅταν ὁ Χρηστάκης ἀνέκχησε τελεωσ τὴν ὑγείαν του, παρέτεινον περισσότερον τὴν διαμονὴν των, περιπατοῦντες πολλὰς ἀνὰ τοὺς περὶ γλοαζένας ἄγρους καὶ συλλέγοντας ἄγρια ἀνήθη, ἐνὸς ἡ γένου-Γιάννης, ὅλος γὰρ διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ παιδιοῦ του ἐσραβούσε κανένα ρετιναίτο, εἰσερχόμενος εις τὸ μικρὸν ἐκεῖ καπηλεῖον.

Ο ὑπηρέτης τού καφενοῦ, ἡλιμιωμένος, με γεράνιο ὑποκάμισον καὶ λευκὸν πῶγων, τοὺς εἶχε συνήθει πλέον.

Τὴν ὥραν ἀκριβῶς τὴν συνηθειμένην τού ἤθελε

φανῆ ἡ κυρὰ-Λάμπραϊνα ὁ ὑπηρέτης εἶγεν ἔτοιμον ἕνα καφέ καὶ ἕνα λουκούμι.

— Τώρα, ὅπου-ὅπου, θὰ φανῆ καὶ ὁ ταγματάρχης με τὸ κορίτσι του.

Εἶπεν ἐσπέραν τινὰ ὁ ὑπηρέτης, ἀντὼν διαურγῶς φρεάτειον ὕδωρ.

Καὶ συνάμα ἐμειδίασε πονηρῶς.

— Ποῖος ταγματάρχης; Ἠρώτησεν ἡ κυρὰ-Λάμπραϊνα, ἀδιαφόρος.

Ο Χρηστάκης οὐδ' ἐπρόσθεξε ποσῶς εις τὸν πρόχειρον αὐτὸν διάλογον, ἀφηρημένος εις τὸν ψέθυτον τὸν δροσερὸν τῆς γηραιᾶς λευκῆς, ὅμοιον πρὸς συμφολιάν ἐρωτικὴν των φύλλων.

— Νᾶ, ἐκείνος ὁ γέρος, ἐπνελάθειν ὁ ὑπηρέτης, ἀπαντῶν πρὸς τὴν κυρὰ-Λάμπραϊνα καὶ λοξῶς ὑποβλέπων τὸν νεανίαν. Ποῦ ἐργεταὶ καὶ κἀθεταὶ κατὰ τὰς ἐκεῖ-δᾶ-σ' ἐκεινο-δᾶ τὸ ταπέλι; ὁ ταγματάρχης, ποῦ κἀθεταὶ καὶ σφυρίζει καὶ ὄλο κυττάζει τὸν ἀνῆρορον, τὸν οὐρανὸν.

Καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν προσέθηκεν, ἀποτεινόμενος δὴθεν πρὸς τὸν Χρηστάκην:

— Με τὴν ὄμορφον κορίτσι μετὰ τὸν τριανταφυλλί.

Ο Χρηστάκης ἠτοιμάζετο να ἐπιβάλῃ σιωπὴν εις τὴν ὄλουζιαν τού ὑπηρετοῦ, ὅτε αἰφνίως ἤκουσθησαν ὄπισθεν βήματα. Ἐπρᾶ καὶ στερεὰ βήματα καὶ συνάμα θροῦς, διολισθίζον γλυκά καὶ ἐλαφρὰ, γυναικεῖας ἐσθήτος, ὡς ἀνακινουμένων ὑπὸ τῆς αὐρᾶς μύρτων. Καὶ στραφὼς εἶδε να διέρχεται ἐγγὺς των γέρον ἀξιωματικὸς καὶ παρ' αὐτὸν εὐμορφος νεαρὰ κόρη με φόρεμα τριανταφυλλί.

Ο Χρηστάκης, εὐσεθεῖς οὕτως ἀντιμέτωπος, ὑπνηρέσθη, ὡς να ἐγαυοῖσεν ἀνεπαισθήτως, καὶ παρὰ τὸν τὴν νεανίδα ἐξηκούουθε: να θεωρῆ ἄριστος αὐτὴν καὶ συγκεκριμένως, ὡς θεσοῦμεν πολλὰκις φεύγουσαν νεφέλην.

Ο ὑπηρέτης ποκούψας ἀφῆνης, εἶπε πρὸς τὴν κυρὰ-Λάμπραϊνα ἤθεμα.

— Νᾶ, νᾶ, ὁ ταγματάρχης με τὸ κορίτσι του.

Ο γέρον ἀξιωματικὸς καὶ ἡ κόρη του, ἀντιγαυοῖσσαντες σοβαρῶς, ἐκάθησαν πασακίτω, εις τὴν ἄλλην τράπεζαν, ὅπου καὶ ἐκάστην ἐκάθητο.

Τὴν ἐπαύριον ἐξηκούουθησαν ἡ αὐτὴ σκηνὴ με τὸν ὑπηρετήν, ὅστις ἐπανελάθει πάλιν πρὸς τὴν κυρὰ-Λάμπραϊνα, προσφῶρον τὸν καφέ καὶ τὸ λουκούμι.

— Ὅπου-ὅπου, θὰ φανῆ καὶ ὁ γέρος με τὸ κορίτσι.

Καὶ ἐψιθύρισε ὑπὸ τὸν μύστακά του.

— Ἐμένα θὰ γελάσετε!... Ἐγὼ ἰδεῖ ἐγὼ εἰδῶ πέρα...

Ἰαζῆματι ὄπισθεν τού φρακτοῦ ἠκούσθησαν μετ' ὀλίγον ξηρὰ βήματα καὶ κρότος περυσιστῆρων στρατιωτικῶν, καὶ συγγρόως θροῦς μετᾶξινος καὶ εὐόδης γυναικεῖου σώματος. Καὶ παρῆλθε πάλιν ὁ γέρον ταγματάρχης με τὴν ξηρὰν του κατατομὴν καὶ ἡ ὠραία νεανίς με τὸ τριανταφυλλί. Καὶ ἐγαυοῖσσαν τὴν πρῶτον αὐτοὶ καὶ διαβάντες ἐκάθησαν παρὰ τὴν αὐτὴν τράπεζαν.

— Τὸ νόστιμο, εἶπαι, παρετήρησε σιγὰ ὁ ὑπηρετῆς πρὸς τὴν κυρὰ-Λάμπραϊνα. Ἄμα φεύγετε, φεύγον καὶ αὐτοὶ. Δὲς καὶ ἔργετε συμφωνία, μαθῆε.

Κ' ἐπαίξε τὸν ἄριστον ὀφθαλμὸν του, χωρὶς να τὸ καταλάβῃ καὶ αὐτὸς ποῦς. Καὶ εἶτα ὡς να μετανόησε διὰ τὸν ἀβύθρον τῶν ὄρων, ἔβλεπον δὴθεν να συγκαλύψῃ τὴν περιέργειαν προσέθηκε, κυττάζων πρὸς τὸν οὐρανὸν, τὰ συναρῶζόμενα νέφη.

— Ὄμορφον πῶς θάχουμε τοικυμὰ σὲ λίγο.

Καὶ πῆλθε να περιποιηθῆ τοὺς νέους του πελάτας. Καὶ ποῦ να ἤξευρεν ὁ ἀνῆρος ὅτι διὰ τῆς περιεργείας του ἐγένετο παραπίος, καὶ εισηγητῆς ἐκτυλιζέσας ἀπροσδοκῆτον ἐπεισοδιόν, ὅπου ἤσχετο να διασπάσῃ στέδια παλαιὰ καὶ να δημιουργῆσῃ στέδια νέα, ἅτινα ἔσγον τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τὸ μέλλον τὸ ὄρωρ καὶ ξανθὸν νεανίου. Ἀληθῶς, πρὶν καμῆ λόγον ὁ φλάρος ὑπηρετῆς, οὐτε ἡ κυρὰ-Λάμπραϊνα, οὐτε ὁ υἱὸς τῆς εἶχον παρατηρήσει τὸν γέροντα στρατιωτικὸν καὶ τὴν ὠραίαν νεανίδα. Ἠρῶντο τῶνόντι ὡς ἔλεγεν ὁ ὑπηρετῆς, πρὸ ἡμερῶν πολλῶν καὶ ἐκάθητο ἐκεῖ πλησίον καὶ εἶτα συγγρόως ἀπῆργοντο. Τὸ παρατηρητικὸν δὲ βλέμμα τού ὑπηρετοῦ ἄλλην τινὰ ἐσπέσαν μὴ ἔγαν ἐναγρόλησιν ἐν τῇ συνῆθει ὑπηρεσίᾳ του, εἶχε διακρίνη καὶ μίαν ἄλλην λεπτομέρειαν, τὴν ὀπίαν ληθμόνησε να ἐκθέτῃ πρὸς τὸν ἐκθαυρον κυρὰ-Λάμπραϊνα.

Ἐσπέσαν τινὰ, ὅτε ἀπειληθείσης βροχῆς, δὲν ἐσταμάτησαν τὴν ἄμαζαν οὐδὲ κατέβησαν, ἡ κυρὰ-Λάμπραϊνα καὶ ὁ υἱὸς τῆς, οὐδὲ ὁ ταγματάρχης μετὰ τῆς θυγατρὸς του ἐκάθησαν εἰ, τὸ καφενοῦ, ἀλλὰ διήλθον μόνον διὰ τού γειμάρου σπεύδοντες ὑπὸ τὰς ὀμβρέλλας των.

Ἄλλ' εἶχῃ τὸ ἐκτακτὸν ἡ ταυσόχρονος ἐμφάνισις τού γηραιοῦ στρατιωτικοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς του, ὡστε να ταρᾶτῃ τὴν γαλήνην του γλωμοῦ καὶ ξανθὸν νεανίου, ὅστις, ἀναλαμβάνων ἀπὸ βαρείας νόσου, ἤδεως ἔδλεπε τὰς λεύκας καὶ ἠδῶτεσον ἤχους τὰ μελωδῆμα των πτηνῶν, ἡ να ἐνοχλήτῃ τὴν παρῆτητα τῆς Κυρὰ-Λάμπραϊνας, ἧτις δὲν ἐγύστανε να βλέπῃ τὸν υἱὸν τῆς ἀποκαθιστάμενον πάλιν ὑγίᾶ, τὸν ἀγαπημένον

υἱὸν τῆς, δὲν ἤρπασε ἀπὸ τὰ δόντια τού Χάρου ὅς ἔλεγε:

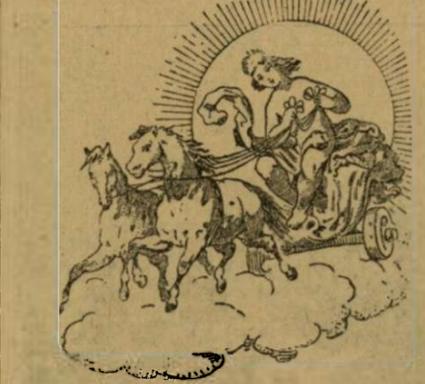
Μόνον ὁ πονηρὸς ὑπηρετῆς, εις τὴν ἀπλήν αὐτὴν σύμπτωσιν, ἐνεῖδε προϋπάρχουσαν συμφωνίαν, καὶ μὴ ἀντέγων εις πειρασμὸν, ἔγεινε ὁ ἴδιος πειρασμὸς, ἐγγίσας παρηνικὴν γοδὴν τῆς καρδίᾳ τού γλωμοῦ νεανίου, ἀφανστον ἀκόμη.

Ἐκτοτε ὁ νεανίας δὲν ἀπέσπα τὰ βλέμματά του ἀπὸ τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς κόρης τού ταγματάρχου καὶ ἀπὸ τοὺς μαύσους τῆς ὀφθαλμοῦς ἐντὸς των ὄπιων, ὡς ἐν εὐφορῶντο πανοραματι, ὁ παρηνικὸς υἱὸς τῆς κυρὰ-Λάμπραϊνας, ἐθεώσε: εὐρὸν ὄρατον κόσμον, ἄγνωστον ἕως τότε, ὅστις τὸν εἶλκε καὶ τὸν ἐγούττειν, ὡς μετ' ἡμερῶν τῶν, ὅτε κύπτοντες ἐπὶ τῆς κοπαστῆς, ἐμβλέπουν εις τὴν ἄβυσσον, προσδοκῶντες να ἴδωμεν καὶ ἡμεῖς δὲν εἰσεύρομεν τί.

Ἐκτοτε ὁ Χρηστάκης ἤρρισε ν' ἀνησυχῆ, ἂν τυχὸν ἐβραδύονε μικρὸν να ἔλθῃ ὁ γέρον ταγματάρχης καὶ ἡ κόρη του με τὸ τριανταφυλλί. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τού νεανίου οἱ δύο οὗτοι ἄγνωστοὶ ἦσαν πλέον δύο προσφιλεῖς ὑπάρξεις, ἀπαραιτήτοι διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς μακρικῆς ἐξοχῆς, ἀπαραιτήτοι διὰ τὴν ἀνάρασίν του.

— Τί εὐμορφο, μητέρας, ἐκεῖνο τὸ κορίτσι!

Εἶπεν ἐσπέραν τινὰ εις τὴν μητέρα του κατὰ τὸ δεῖπνον, ἀφηρημένος πρώτων, καὶ ἄλλον βλέπων πρὸς τὸν τοίχον, πρὸς τὴν ὄσοφῃν, πρὸς τὸ ἄγνωστον. (Ἄκολουθεῖ)

ΔΙΚΑ ΜΑΣ Α.Ο.Δ.Ο. ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ

«Εὐγενέστατοι καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, οἱ κατοικούντες τὴν γῶραν Σενίτσαν, εἰς ἀσπάζομαι καὶ παρακαλῶ τὸν ἅγιον Θεὸν διὰ τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ὑγείαν σας. Ἐγὼ ὡς δούλος ἀνάξιος, ἀδελφοὶ μου χριστιανοί, τού Θεοῦ ἡμῶν περιεργόμενος καὶ διδάσκων τὸ κατὰ δύναμιν τοὺς χριστιανούς με ἀδείαν των ἀρεσιῶν ἤλλα καὶ εἰδῶ εις τὴν γῶραν σας καὶ βλέπων ὅτι δὲν ἔχετε σχολεῖον διὰ τὰ διαβάξωσι τὰ παιδιὰ σας χωρὶς πληρωμῆν, ἐπακαίνησα τοὺς χριστιανούς καὶ εἰδῶσαν τὸ κατὰ δύναμιν καὶ προσάρισιν διὰ τὸ σχολεῖόν σας. Πρέπει δὲ καὶ ἡ εὐγενεία σας πάντες να βοηθῆτε πάντοτε τὸ σχολεῖόν σας ἐξ ἰδίων πόνων ἡ κοινῶς ἀπὸ τὴν γῶραν ἢ ἀπὸ βακούριον, διὰ να λάβητε καὶ παρὰ Θεοῦ τὸν μισθόν σας καὶ παρ' ἀνθρώπων τιμῆν. Εἶμαι δὲ καὶ ἐγὼ χρεώστης καὶ παρακαλῶ τὸν Κύριον να εὐλογήσῃ τὴν γῶραν σας, τὸ σχολεῖόν σας καὶ τὰ παιδιὰ σας, καὶ να εἰς ἀξίωσιν να ζήσητε καὶ εἰδῶ καλὰ καὶ θεάρεστα καὶ να εἰς βάλῃ εις τὸν παραδεδειγμένον να χαιρήσῃτε καὶ να εὐφραίνησθε καὶ να δοξάζητε τὴν Ἄριαν τοῦδα, Ἄμην. Ἐβαλα δὲ καὶ ἐπίτροπος με τὴν γνώμην πάντων των κύριων Δέκταν τού Κύριου καὶ ἐπιστάτας καὶ βοηθούς αὐτοῦ ὅλην τὴν γῶραν, μάλιστα δὲ τὸν κύριον Γεώργιον καὶ τὸν κύριον Σπύρον Ντένα καὶ τὸν κύριον Σπύρον Ἀθανάσιον να κυβερνηθῶσι τὸ σχολεῖόν σας καθὼς ὁ Κύριος τοὺς φωτιστῆς. Ταῦτα καὶ ὑγιαίνετε ἐν Κυρίῳ. ἄμην Ἰουλιου 28.

Κοσμάς ἱερομόναχος εὐχέτης.»

Ἡ πρὸς τὴν Σενίτσαν (κώμην Δελβίνου) ἀνωτέρω ἐπιστολὴ τού ἱερομάρτυρος καὶ ἱσαποστόλου Κοσμά εὐρέθη ἐν πρωτοτύπῳ εις τὸν Βουνόν, χωρὶον Βρεγκονδετίου, ἦν εὐχαριστῶς ἐνεχειρίσεν ἡμῖν ὁ ἐν Ἀργυροκάστρῳ ἱεροδιάκονος τού σεβ. μητροπολίτου ἀγ. Δρυϊνουπόλεως καὶ Σωφρονίου πρὸς δημοσίους. Ο ἱερομάρτυς καὶ ἱσαπόστολος οὕτως κατήχητο ἐκ Μεγαλότου Δένδρου τῆς Αἰτωλίας, ἐσπούδασεν, ὡς γνωστόν, εις τὸ Ἅγιον Ὄρος κ.λ. Εἶτα συνέλαβε τὴν ἰδέαν να ἀναλάβῃ τὸ ἀποστολικὸν κήρυγμα κ.λ., περιῆλθε τὴν Εὐρώπ. Τουρκίαν καὶ τὰς Ἰουίνους νήσους, ὅπθεν διεπεριεβόηει εις τὴν Ἠπειρον, εις ἣν ἀφῆκε σφᾶς συμβουλὰς, κ.λ. Φθάσας ὁ μακάριος οὗτος καὶ εις τὴν ἐπαρχίαν ταύτην τῆς Δρυϊνουπόλεως καὶ ἐμφανισθεῖς τῶν τότε Δροσιθέων, ὃν συνήτησεν εἰς τινὰ τῆς Δρυϊνουπόλεως χωρία, ἐγένετο δεκτικὸς παρ' αὐτῶ μετ' εὐλαβείας, ἀπεστάλη πρὸς τὸν ἡγεύμενον Γαβριὴλ ἐν τῇ μονῇ τῆς Ὑψηλῆς Πέτρας, ἠγγυμενούοντα τότε μετ' αὐτοῦ να συνδικαλεσθῆ πρὸς αὐτόν. Ἐκῆθεν ὁ μακάριος οὗτος κατήχησεν εις τὴν Σενίτσαν, ἐν ἣ ἔγραψε τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΕΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ΟΦΘΑΛΜΟΙ

Εἶδατέ ποτε ὀφθαλμούς, οἱ ὅποιοι να ἔχουν ἐντὸς αὐτῶν γραμμένους ἀριθμούς; Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ δύσκολον, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀνύπαρκτον.

Ἐσχάτως ἕνας φοιτητῆς τού Πανεπιστημίου τῆς Γάνδης ἐπληροφόρησε τὸν ἰατρὸν Κλέ, ὅτι, ὑπάρχει εις τὸ νοσοκομεῖον μίᾳ γυνὴ ἡ ὀπία ἔφερον ἐπὶ των ὀφθαλμῶν γραμμένους τοὺς ἀριθμούς 10 καὶ 45. Ο ἰατρός ἐμειδίασεν ὑποπτευθείς, ὅτι ὁ φοιτητῆς ἠπατήθη καὶ ἐξέλαθεν ὡς ἀριθμούς μεγάλᾳ τινὰ στίγματα ὑπάρχοντα εις τοὺς ὀφθαλμούς. Τὴν ἐπαύριον ὅμως σταματήσας πρὸ τῆς κλίνης τῆς ἀρρώστου ἠδυνήθη αὐτὸς ὁ ἴδιος να πεισθῆ περὶ τῆς ἀκριβείας τού φαινομένου.

Ἡ γυνὴ ἔφερε καλλιγραφικώτατα ἐπὶ των ὀφθαλμῶν τῆς καὶ καθαρῶτατα τοὺς δύο ἀριθμούς: τὸν μὲν 10 ἐπὶ τού δεξιοῦ, τὸν 45 ἐπὶ τού ἰσιστεροῦ. Ἀπάτη δὲν χωρεῖ πλέον διότι: οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφωτογραφῆθησαν εις πολλὰ ἀντίτυπα καὶ τοὺς εἶδον πολλοί.

Ἄλλως τε τὸ φαινόμενον εἶνε κληρονομικόν. Ἡ θυγάτηρ τῆς γυναικὸς αὐτῆς παρυσιαζέει τὸ αὐτὸ παράδοξον, με τὴν διαφοράν ὅτι τὸ 45 εἶνε γραμμένον ἐπὶ τού δεξιοῦ, τὸ δὲ 10 ἐπὶ τού ἰσιστεροῦ. Οἱ ἀριθμοὶ ἄλλως τε εἶνε ὀλιγότερον καλλιγραφημένοι καὶ κάπως ἐξησθημένοι ἐπὶ των ὀφθαλμῶν τῆς κόρης.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ φαινόμενον εἶνε ἐντελῶς ἀνεξήγητον. Ἡ συγκατάχισις ὅμως εἰκόνας ἐπὶ των ὀφθαλμῶν ἐνὸς ἀτόμου δὲν εἶνε πρωτοφανής.

Πρὸ ἔστων πολλῶν μίᾳ ἐφημερίδι Παρισινῆ ἐδημοσίευσεν τὴν ἐξῆς εἰδήσιν, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: «Ὁ δάκτυλος τού Θεοῦ». «Τὸ θῆμα—ὀμιλεῖ περὶ ἐνὸς φόνου—εὐρέθη βουτηγμένον ἐντὸς τού αἵματος. Ο ἰατρός καὶ ὁ ἀνακριτῆς ἐξετάζοντες ἐκ τού πλησίον τὸ πῶμα εἶδον μετὰ μεγάλης των ἐκπλήξεως ἐπὶ των ἀνεωγμένων ὀφθαλμῶν τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἀνθρώπου εὐκρινέστατα ἀποτυπωμένην, ὡς ἐπὶ φωτογραφικῆς μηχανῆς. Ἡτο ἡ εἰκὼν τού δολοφόνου. Τὸ θῆμα κατήγγελλε τὸν ἐνοχον εις τὴν δικαιοσύνην!»

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ εἰδήσιν αὕτη ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν, τὸ πρᾶγμα ἐξητάσθη, ἕνας Ἀμερικανὸς παρατηρητῆς ἰσχυρίζετο ἔπειτα ὅτι ἐπανεῦρε τὴν ἰδίαν τὴν εἰκόνα ἐπὶ των ὀφθαλμῶν βοῶς, τὸν ὅποιον ἐφόνευσεν. Ο βοῦς συνεκράτει ἐν τῇ τελευταίᾳ του ἀγωνίῃ τὴν εἰκόνα τού σφαγῆος του.

Ἄρα αὐτὰ ἀπομένον ἀκατανόητα, ἀνεξήγητα περικαλύπτονται ὑπὸ μυστηρίου τού ὀποιον τίς εἶδε πότε θὰ διαφωτισθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης.

ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

Τριάκοντα δύο εὐρίσκοντα: ἐντὸς ἐνὸς κιβωτίου ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν παίζει: τὸν αὐλόν, ὁ ἕτερος τὴν Ὀβόν, ὁ τρίτος τὸ Βόμβαρδον, ὁ τέταρτος τὸ κυνηγετικὸν κέρας, πέμπτος τις κρούει τὸ τύμπανον καὶ οὕτω καθεξῆς. Πᾶς τις θὰ ὀμολογήσῃ ὅτι τὸ κιβώτιον τοῦτο πρέπει να ἦνε μεγάλων διαστάσεων, ἀπόστρωτος ἐφευρέθη τὸ σύστημα να κινῶνται περιεργηθῆ τὰ μέλη τῆς ὀρχήστρας καὶ να περιορισθῆ εις τὰ ὄργανα αὐτῶν ὁ κατασκευαστῆ

ΔΙΑΪΚΙΑ

Διάφορα

Ένας ράπτης που είχε συνήθειε να κλέπτει το ύφασμα των πελατών του είδε μία νύκτα εις τον ύπνον του τον Βασιλέβουλ να κρατῆ μίαν σημαντικὴν μεγάλην γενομένην ἀπὸ ἑλὰ τὰ κομμάτια τῶν ὑφασμάτων που εἶχε κλέψει καὶ νὰ πηγαίη αὐτὸς μπροστὰ καὶ ὁ ράπτης μὲς νὰ τὸν ἀκολουθῆ εἰς τὴν κώλασιν.

Ἀπὸ τὸ φόβου τοῦ ἐξύπνησε καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴν κλέψῃ πλέον.

Ποῦ ἔκοβε μὴ φορεσιὰ ἀπὸ ἓνα πολὺ ἀκριβὸ πρᾶγμα, ἐσούφρωσεν ἓνα μεγάλο τεμάχιον. Οἱ ἐργάται του τὸν εἶδαν καὶ τοῦ φωνάζουν ἀμέσως :

— Μάστορη, ἡ σημαία!

Ἐγύρισε καὶ ἐκεῖνος καὶ τοὺς λέγει :

— Σιωπή, αὐτὴ εἶχε καὶ ἐγὼ σὺ νοῦ μου, ἀλλὰ τέτοιου εἶδους ὑφασμα δὲν εἶχε.

Ἐνας γέρος καὶ ἓν παιδί μὴ φορὰ ἐ-

Ἐνας πτωχὸς ἐφώνησε εἰς ἓνα μπακά- λικο. Ἐχρεώθηκε καμμιά τριακοσαριά δραχμάς. Ἀπὸ τότε ὁ μπακάλης ἤρχισε νὰ τοῦ γράφῃ διπλὰ τὴν τιμὴν ἐκάστου πράγματος.

Τὸ παιδάκι τοῦ πτωχοῦ ποῦ ἔβλεπεν αὐτὴν τὴν ληστείαν, ἔλεγεν εἰς τὸν πατέρα του συχνὰ-πυκνὰ.

— Πατέρα, ὁ μπακάλης μᾶς ἀφάνισε ἔχει 2 δραχ. ἡ οὐκ ἡ ζάχαρι τὴν βάνει 3, ἔχει 6 ὁ καφὲς τὸν βάνει 8.

— Ἐνοια σου, παιδί μου, τοῦ ἀπαντᾷ καὶ ὁ πατέρας, ἀπὸ τὰ δικά του λεπτὰ τρώγει καὶ αὐτὸς καὶ μεις.

Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος

Θεσσαλικαὶ δεσποδαιμονίαι

Οἱ Θεσσαλοὶ δὲν ἐργάζονται τὴν Τρίτη διότι αὐτὴν τὴν ἡμέραν, καθὼς λέγουν, ἐφόνευσε ὁ Κἄν τὸν ἀδελφόν του Ἄβελ καὶ διότι τὴν Τρίτη ἔχουσι συμβῆ πολλά κακὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας.

— Ἀνωθεν στηριγμάτων πηλίνου ἢ ὑαλίνου δοχείου, ἄρτι τσακισθέντος, τὸ θεωροῦν πολὺ κακὸ νὰ διέλθουν, ἐὰν δὲ οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι, διέρχονται παραμερίζοντες τὰ στηρίγματα.

— Τὸ ἐσπέρας τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων ἔλη ἡ οἰκογένεια κάθηται περὶ τὴν ἐστίαν εἰς ἣν καίει μεγάλη σωσά. Τότε ἡ οἰκοδεσποινὴ κομίζει ἀγκώδη καὶ μεγάλην πῆτταν, πλασμένη ἐξ ἀλεύρου καὶ παραγεμισμένη μὲ κρέας, σταφίδα, κάρυδον καὶ ρόζι, τὴν ὁποίαν παραδίδει εἰς τὸν οἰκοδεσπότην. Ὁ οἰκοδεσπότης τότε τὴν θέτει διὰ μίαν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἕως ἵστω γίνωσιν ἀπ' αὐτῆς στερεότυποι τινὲς σπονδαὶ ἐλαίου καὶ οἴνου. Κατόπιν ἡ Χριστοπῆττα κόπτεται εἰς τόσα τεμάχια ὅσα εἶναι καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Τὰ τεμάχια αὐτὰ τρώγονται τὴν ἐπομένην. Θεωρεῖται δὲ εὐτυχὴς ἐκεῖνος ὅστις θὰ εὖρῃ εἰς τὸ τεμάχιόν του, τὸ ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης τεθὲν εἰς τὴν πῆτταν ἀργυροῦν νόμισμα.

— Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ τὴν Ἀρχιρο- νίαν καὶ τῶν Θεοφανεῖων. Ἀλλὰ τὰ κοπτό- μενα τότε δὲν εἶνε πῆττα ἀλλὰ κουλοῦ-

ραι διαφόρων σχημάτων, αἱ ὁποῖαι ὀνομά- ζονται Ἀγιοβασιλίτσκι τὴν Πρωτοχρονιά καὶ Φωτίτσκι τῶν Θεοφανεῖων.

— Ὅταν σκαφοῦν τὰ θεμέλια οἰκοδομῆς τινὸς μετὰ τὸν ἀγιασμόν, ὅστις θὰ γείνη, ὁ ἀρχικτίστης σφάζει ὀρνίθιον καὶ θάπτει αὐ- τὸ ὑπὸ τὸν χάνδακα τῶν θεμελίων, ἀπο- μακρύνων συχνάκις ἐκεῖθεν τὸν οἰκοδε- σπότην.

— Πολλοὶ Θεσσαλοὶ καταγίνονται εἰς τὴν «σπλαγχνοσκοπίαν» ἐξετάζοντες τὸ ἦμαρ τῶν σφαγίων καὶ προλέγοντες δι' αὐ- τοῦ τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι.

— Περιεργόταται εἶνε αἱ παρατηρήσεις τὰς ὁποίας κάμνουν εἰς τὰς ὠμοπλάτας τοῦ χοιριδίου ἢ τῶν μελανομάλλων ἐριφίων, ἐξ ὧν μαντεύουν πολλὰ τὰ μέλλοντα νὰ συμ- βῶσι.

Λέρισσα

Γ. Δ. Παπαδημητρίου

Ἡπειρωτικαὶ προλήψεις

Ἡ ἀράχνη

Εἰς τὴν Ἡπειρὸν τὴν μεγάλην ἀράχνην τὴν ὀνομάζουν «Μαρυμάγγα», πιστεύουν δὲ ὅτι ἂν εἰσέλθῃ ἡ ἀράχνη αὐτὴ διὰ τῆς θύ- ρας μίαν οἰκίας τότε ἡ κάποιος φίλος ἢ συγ- γενὴς ἢ ταξιδιωτὴς θὰ ἔλθῃ ἢ καλὰς εἰδή- σεις θὰ λάβουν οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκίαν.

Ὅταν δὲ κρεμασθῇ ἀπὸ τὴν ὀροφὴν τῆς οἰκίας καὶ πέσῃ ἐπάνω εἰς ἄνθρωπον, ἐὰν μὲν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶνε νέος ἢ νέα θὰ ὑπανδρευθῇ, ἂν δὲ πανδρευμένος θ' ἀποθάνῃ.

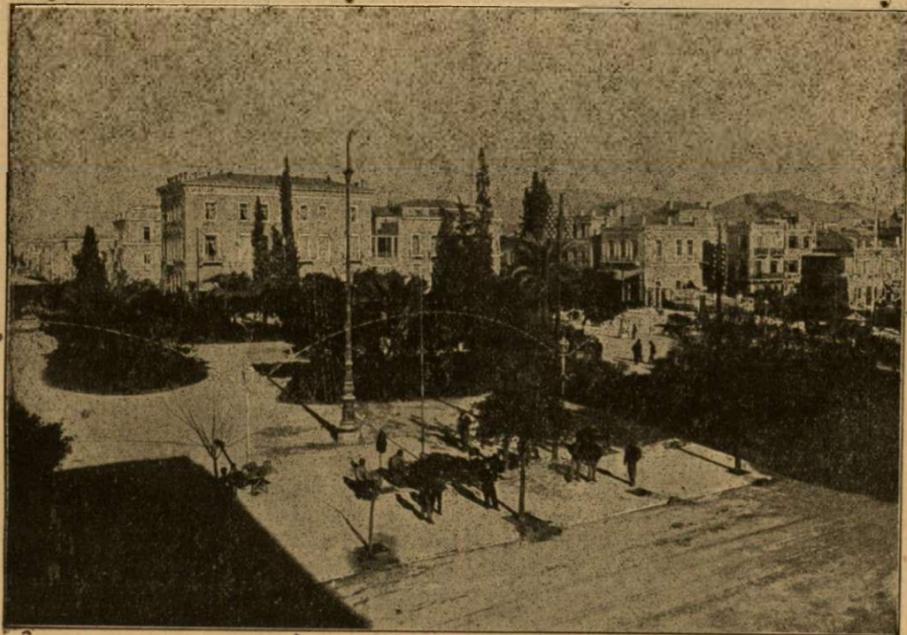
Τὰ αὐτὰ καὶ ἡ κότης

Διὰ νὰ γεννήσουν πολλὰ αὐτὰ ἡ κότης λαμβάνουν τὸ πρῶτο αὐγὸ τὸ ὅποιον θὰ γεν- νήσῃ ἐκάστη κότα καὶ τὸ φυλάττουν καὶ ὅταν γείνη Πανσέλληνος, ἀγιομίση τὸ φεγ- γάρι, πέρνουν ἓνα πριναρί ζηρόν καὶ πατοῦν ἐπάνω τρεῖς φορὰς λέγουσαι «ὅσα φύλλα πέσουν τόσα αὐτὰ νὰ κἀνῃ ἡ κότα κάθε φεγγάρι». Ἐπειτα μαζεύουν τὰ φύλλα ἐ- κεῖνα καὶ μὲ αὐτὰ ψήνουν τὸ πρῶτο αὐγὸ.

Ἀθήνη

Γεώργ. Μασδοῦρας

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

Τὸ πρῶτ πῆγε σὺν μαγαζὶ του καὶ διη- γήθη τὸ ὄνειρόν του ἐργάτας του τοὺς εἶπε δὲ, ὅτι ἐὰν καμμίαν φορὰν τὸν ἴδουν νὰ πα- ραμερίζῃ κενὴν κομμάτι, νὰ τοῦ φωνάζουν ἀμέσως :

— Μάστορη, ἡ σημαία.

Ἀφοῦ ἐπέρασε κάμποσος καιρὸς, ἐκεῖ

βάδιζαν καὶ εἰς ἓνα ἀνήφορον. Τὸ παιδί πῆγαινε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν γέροντα καμμιά ἐκκοσπὴ μέτρα.

— Περάτα, γέρο, φωνάζει τὸ παιδί.

— Σιώπη καὶ κοντὰ μου ἔρχεσαι, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ γέρος.

ΤΡΙΑΝΤΑ ΩΡΕΣ ΣΤΟ ΠΙΑΝΟ

(Ἀδηγηθεῖς μουσικοῦ.)

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἠτοιμαζόμεν νὰ ἐπαναλάβω τὸ πείραμα τοῦ νὰ παίζω συνεχῶς ἐπὶ τριάντα ὥρες πιά- νο. Ἄλλ' οἱ Ἄγγλοι λέγουν εἰς κάποιαν παροιμίαν τῶν. Ἡ ζωὴ εἶνε σύντομη εἶνε σύντομωτάτη. Καὶ ἐπειδὴ ὁ διευθυντὴς τοῦ Βασιλικῶ Ἐνυδρείου τῆς Μπραϊτον ὅστις καὶ με εἶχε προσκαλέσει, ἦτο Ἄγγλος ἐυλο- γισθὴν ἄλλην μίαν φορὰν τὴν παροιμίαν καὶ ἐυλογοῦσθαι ὅτι τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς καὶ ἡ τριάντα ὥρες τοῦ μαρτυρίου μου θὰ ἐπεργουσαν σύντομα. Εἰς τὰς 4 μ.μ. εἶχα ἀρχίσω μὲ τὸ Γαμήλιον Ἐμβατήριον τοῦ Μένδελσον. Ἐπροχώρησα θανατάσια, τὸ ἓνα κομμάτι διεδέχθη τὸ ἄλλο. Χωρὶς νὰ καταλάβω πῶς, ἐπέρασαν πέντε ὥρες παιξι- ματος. Κατόπιν ἤρχισα μὲ κάποιαν ἀνίαν νὰ παίζω καμμιά διακοσαριά κομμάτια δια- φέρον συνθετῶν ζώντων καὶ νεκρῶν, ὅλα ἐννοεῖται ἀπ' ἑξῆς. Κάπου-κάπου γιὰ γούστο καὶ ὡς ξεκουρατικὸν κανένα βάλς. Ἀπὸ τῶρα ἀρχίζουν τὰ δυσάρεστα. Τὰ δάκτυλά μου μολοῦν ὄχι τελείως κουρασμένα δὲν τρέχουν ἐπάνω εἰς τὰ πληκτρα ὅπως τὰ ἦδελα καὶ τὸ κομμάτι μου δὲν ἔχει τὴν ζωὴν ποῦ θέλω νὰ τοῦ δώσω. Ἄλλ' ἔξαφνα μέσα εἰς τὸ ἀκροατήριον διακρίνω δύο εὐμορφα

πρόσωπα. Εἶνε δύο δεσποινίδες κλειδοκνη- μβαλιστρίαι, αἱ ὁποῖαι μὲ φρονίην ἀναλογί- ζονται τὸ μαρτύριόν μου. Καὶ ὅμως μοῦ χαμογελοῦν, ἴσως διὰ νὰ μοῦ δώσουν θάρρος· τὰ δάκτυλά μου καὶ πάλιν ζωντανεύουν ἐπάνω εἰς τὰ πληκτρα. Δὲν πρέπει νὰ φανῶ δειλὸς ἐμπρὸς εἰς δύο δεσποινίδας· εἶσι ἀπο- δώκος τὴν ὀλιγοψυχίαν μου. Μὲ τὸ ἐπει- σόδιον καὶ τὰ μειδιάματα ἔχουν περάσει τρεῖς ὥρες ἀκόμη ὁπότεν ἀκριβῶς ἐμπρὸς μου τοποθετεῖται ἓνας γέρον μὲ γυαλιὰ καὶ μὲ ἓν μουσικὸν βιβλίον ὑπὸ τὴν ἀμφοχά- λην του. Μοῦ περιᾶ ἡ ἰδέα ὅτι εἶνε κριτι- κὸς καὶ βάζω τὰ δυνατὰ μου. Τώρα ἀρχίζει νὰ μὲ ἀπασχολεῖ ἡ δόξα ἡ ὁποία μοῦ φαί- νεται ὅτι μοῦ προσμειδᾷ πίσω ἀπὸ τὰ μα- τογιᾶλλα τοῦ γέρον μουσικοῦ. Στὸ τέλος βαρύνονται τὴν σοβαρότητα τῶν σοννέτων μου καὶ πέφτω εἰς ἓνα γαργαλιστικώτατο Καίηκ γονάκ. Δόξα τῷ Θεῷ δέκα ὥρες ἐπέρασαν. Ἡ ἡμέρα ἀρχίζει νὰ ὑποφώσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀντίπαλοί μου δὲν θὰ μ' ἀφίσουν νησιζὸν μοῦ δίδουν κάποιαν τροφήν μὲ ἀναψυκτικά. Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ παύσω παίζων μὲ πᾶσαν θυσίαν.

Καὶ ἐνῶ μὲ τὸ ἀριστερὸ χεῖρ παίζω ἓνα λαϊκὸ τραγουδάκι τῆς Σκωτίας μὲ τὸ δεξι- πίνω ἓνα φλιτζάνι σοκολάτας, τὸ ὅποιον μοῦ προσφέρει μία κυρία. Ἡ σύζυγός μου ἐπὶ πλέον, παροῦσα εἰς τὸ πανηγύρι αὐτό, βρέχει ἐξακολουθητικῶς πανὰ διὰ τὸ μέ-

τωπόν μου. Ἐπειδὴ δὲ αἰσθάνομαι ἓνα δια- περαστικὸ κρῦο εἰς ὅλα μου τὰ μέλη, μοῦ ρίπτουν εἰς τὰς πλάτες τὸ ἐπανωφόρι μου. Καὶ τώρα μὲ νέο κουράγιον ἀρχίζω τὸν Βά- γγεο. Εἰς τὰς 5 τὸ πρωὶ οἱ φύλακές μου μοῦ δίδουν ἓνα κακὸ παράδειγμα, τὸ ὅποιον μὲ σκανδαλίζει φοβερὰ. Ροχαλίζουν ὅλοι στὲς καρδιές των. Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν μοῦ περνᾷ ἡ ἰδέα, ὅτι ἴσως θὰ ἔκαμα καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον, κάποιος ἐξ αὐτῶν ἀπλώνει τὰ πόδια του, ρίχνει μίαν καθέκλαν, ἐξυπνᾷ καὶ τοὺς ἄλλους, ἐνῶ ἐγὼ παίζω τὸ «Washington Post». Ὅλοι οἱ ἐξυπνήσαντες διὰ νὰ ξενοσταῶσιν ἀρχίζουν τὸν χορόν, ἐνῶ ἐγὼ παίρνω δρόμο! Ἄλλὰ δυστυχῶς αὐτὸς ὁ δρόμος δὲν βρασιᾷ πολὺ. Εἶμαι ἠναγκα- σμένος νὰ ἐπανέλθω ταχύτατα εἰς τὸ κανο- νικὸν βῆμα. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ὡς ἐν ὄνειρῳ παίζω τὸν Σούμαν, ἐνῶ ἡ γυναῖκά μου δια- κῶς μοῦ βρέχει τὸ μέτωπο μὲ κολώνια διὰ νὰ μὴν ἀποκοιμηθῶ. Εἰς τὰς 8 τὸ πρωὶ πίνω ἓνα τεράστιο φλιτζάνι μαῦρο καφέ. Ἡ ἐπενεργεῖα του εἶνε πράγματι θανατασθῆ. Αἰ- σθάνομαι ὅτι εἶμαι γίγας. Εἰς τὰς 9 μοῦ φέρνουν τὰς ἐφημερίδας, αἱ ὁποῖαι παρα- κολουθοῦν τὸν ἀγῶνά μου καὶ μοῦ γράφουν εὐμορφα πράγματα. Ἀρχίζω μὲ νέον θάρ- ρος ἐπὶ τρεῖς ἀκόμη ὥρας. Μὲ μόνον τὸ ἓνα χεῖρ ἔφαγα τὸ μεσημέρι ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο παίζω. Καὶ ὅμως καὶ αὐτὸ εἶνε μία ἐνθάρο- ρυσις. Τὸ ἀπόγευμα μέχρι τῶν 8 δὲν τὸ πε-

ριγράφω. Ἦτο τὸ χειρότερον ἀπόγευμα ποῦ ἐπέρασα στὴ ζωὴ μου. Ἄλλ' ἡ ἰδέα, ὅτι ἐπλησίασα εἰς τὸ τέρας μοῦ εἶδιδε περὰ. Εἰς τὰς 9 ἔρχονται αἱ δύο εὐμορφοὶ δε- σποινίδες. Μὲ κυττάζουν μὲ οἶκτον καὶ δὲν χαμογελοῦν μῆπως μ' ἐνοχλήσουν εἰς τὸ μαρτύριόν μου. Εἶνε ἦδη 10 παρὰ 3. Ὁ- λόκληρὸς μου ἡ ζωὴ συγκεντροῦται εἰς τὰ δάκτυλά μου. Παίζω τὸν ἀγγλικὸν ὕμνον τὸ God Save the King. Τ' ὄρολόγι κινεῖτὰ δέκα. Καὶ μέσα εἰς μίαν ἀπέραντον ζητωκραυγὴν αἰσθάνομαι νὰ φέρωμαι με- τέωρος. Ὅταν συνῆλθα ἀπὸ τὴν λιποθυ- μίαν μου ἔμαθα τὸ ἀποτελεσμα ἐκέρδιζα 1500 λίρες. Ἦτο τὸ στοίχημα.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΜΕΤΕΩΡΟΣ

Κατὰ μίαν στατιστικὴν παρατήρησιν, γενομένην ἐν Ἀουκλάνδη, ἡ ποσότης τῶν νεφῶν, λαμβανόμενῃ εἰς ἕχρον ὕδατος ἀνα- λόγου καὶ μὲ θερμοκρασίαν 4 βαθμῶν, ἀνέρ- χεται εἰς 400,000,000 κυβικῶν μέτρων κατ' ἐλάχιστον ὅρον καὶ εἰς 1,850,000,000 κατ' ἀνώτατον. Ἀναλυόμενα ἐφάπαξ εἰς βροχὴν δύνηνται νὰ πληρῶσιν δις τὴν Με- σόγειον!

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΟΛΩΜΩΝΤΟΣ

ΥΠΟ ΡΑΪΔΕΡ ΧΑΓΓΑΡΔ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

[Είς εὐγενῆς Ἄγγλος, ὁ Σὶρ Ἐρρίκος μετὰ τοῦ φίλου του Γουδ, πλοίαρχου τοῦ Βασιλικῆς ναυτικοῦ, ἀνεχώρησαν εἰς Ἀγγλίαν καὶ μετέβησαν εἰς τὴν νότιον Ἀφρικήν. Τοῦ ταξιδίου ὁ σκοπὸς ἦτο ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Σὶρ Ἐρρίκου, ὅστις δυσαρ-εστῆθαι πρὸ ἐτῶν μὲ τὸν ἀδελφὸν του εὕρισκετο εἰς τὰ βόθρα τῆς Ἀφρικής. Ὁ Σὶρ Ἐρρίκος ἤθελε νὰ τὸν εἴρῃ διὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην, διὰ νὰ ἀγα-πήσῃ μετ' αὐτόν. Εἰς τὴν Ἀφρικήν συνήντησαν τὸν κυνηγὸν ἐλεφάντων Ἀλλαν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σὶρ Ἐρρίκου εἶχεν ἀπέλθει εἰς τὸ ἑσπερικὸν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν μεταλλείων τοῦ Σολωμῶντος, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο μυθικά· ὁ Ἀλλαν ὅμως εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ μύθου ἀλλὰ περὶ πραγματικότητος. Κάποτε εἰς ἀπόγονος τοῦ περιγητοῦ Σουλδέστρας τῷ εἶχεν ἀφήσει ἕνα χάρτην, χαραγμένον ἀπὸ τὸν περιγη-τὴν ἐπὶ τεμαχίου πανίου, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἴδιου, ὁ ὁποῖος ὑπεδείκνυε τὸν δρόμον ὅστις ἦγεν εἰς τὰ μεταλλεῖα.

Ἀφοῦ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σὶρ Ἐρρίκου διηυθύνθη ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπρεπε νὰ τὸν ἀναζητήσῃ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὸ ἐπικύνον καὶ τολμηρὸν ταξεί-διον, διὰ μέσου τῶν ἐρήμων ὅπου τοὺς ἀνέμενον παντοδαεῖς περιπέτειαι, τὰ ἄγρια θήρια καὶ ἡ ζέουσι τοῦ ἡλίου, ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα.

Τέλος ὅταν ἐπλησίασαν τὰ ὑψηλὰ καὶ χιονοσκεπῆ ὄρη ἔπασθεν τῶν ὁποίων ἐκρύπτοντο οἱ θησαυροὶ τοῦ Σολωμῶντος ὑπέφρασαν τρομερὰ ἀπὸ τὸ φόβος.

Κοκκλιοκαμένοι καθάρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν ἕνα σπήλαιον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εἰσῆλθον καὶ ἐκοι-μήθησαν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου προσπαθοῦντες νὰ θερμανθῶσι.

Τὸ πρωὶ ὅταν ἐξύπνησαν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ὁ Ὀ-τεντότος Βεντφρόελ ἐβρόθη νεκρὸς ἀποθανὼν τὴν νύκτα ἐκ τοῦ φόβος, χωρὶς νὰ τὸν ἐνοήσωσι.

Ὅτε ὅμως ἐξήγαγον τὸ πτώμα ἐξω τοῦ σπηλαιοῦ καὶ εἰσῆρχοντο οὗτω πάλιν ἐντὸς παρετήρησαν μετὰ τρόμου εἰς τὸ βάθος ἕνα ἄλλον ἀποσκελετωμένον νεκρὸν.

Τὸ ἀνατριχαστικὸν αὐτὸ θέαμα τοὺς ἔκαμε νὰ ἐξέλθουν τοῦ σπηλαιοῦ τὸσον ταχέως, ὅσον τοὺς ἐπέτρηπον τὰ παγωμένα μέλη των. Μετ' ὀλίγον ὅμως πάλιν εἰσῆλθον ἐντὸς καὶ παρατηρήσαντες τὸ θηρὸν καὶ ἀποσκελετωμένον ἀνθρώπων ἐκαίνο σῶμα κα-τάρθωσαν ἐκ διαφόρων ἐνδειγμάτων ν' ἀναγνωρί-σωσι ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ὁ γέρον· Σουλδέστρας ὁ πρὸ 300 περίπου ἐτῶν ἀποθανὼν ἐκεῖ μέσα ἐκ τοῦ φόβος τοῦ καὶ διατηρηθεὶς εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἐκ τῆς διαρκούς παγωνιάς, ἣτις ἐπεκράτει εἰς τὸ σπή-λαιον.

Τέλος μετὰ τινος περιπετειᾶς ἀκόμη εὐρέθησαν αἰφνης ἀντιμετωπιᾶ ἀγρίας φυλῆς, μετ' ἧς συνήψαν συνδιάλεξιν καὶ ἦτις ἀντ' ἀρχάς τοὺς ἔλεγεν, ὅτι ἢ τὸς φονεῦσαι αἰφνης ἐτραπή ἐντρομος εἰς φυγήν.]

— Τί τοῦ ἐγὼ ; ἐρωτῶ ἐγὼ.
— Τὰ δόντια του, ἐλυθίσαν ὁ Σὶρ Ἐρρίκος τοὺς συνεκίνησαν. Βγάλα πάλιν, Γουδ, βγάλα πάλιν.

Ἐκεῖνος ὑπήκουσε, κρύπτων τὴν ὀδοντοστοι-χίαν του ἐντὸς τοῦ ἐκ φανέλλας ὑποκαμίσου του. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ περιέργεια ἐνίκησε τὸν φόβον καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπροχώρησε βραδέως προ-φανῶς εἶχον τῶρα λησιμονήσει τὴν ἀξίωταστον πρόθεσιν των νὰ μᾶς φονεύσουν.

— Πῶς συμβαίνει, ὦ ξένοι, ἠρώτησεν ὁ γέρον σάβαρως, ὥστε ὁ παχὺς αὐτὸς ἄνθρωπος (καὶ εἰδεί-κνυε τὸν Γουδ ὁ ὁποῖος οὐδὲν ἐφόρει εἰσέτι μετὰ τὸ λουτρόν του, παρὰ μόνον τὰ ὑποδήματα καὶ τὸ ὑποκαμίσόν του, καὶ τοῦ ὁποῖου αἱ κνήμαι ἦ-σαν γυμναὶ καὶ ἡ μὰ παρεια ἄξυριστος) πῶς συμ-βαίνει, ὦ ξένοι, ὥστε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν φορεῖ τίποτε εἰς τὰ σκέλη, ὁ ὁποῖος ἔχει γέ-νεια μόνον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει ἕνα μάτι πού λαύπει, νὰ ἔγῃ δόντια τὰ ὁποῖα βγαίνουν ἀπὸ τὴν θέσιν των μόνον καὶ εἰσέρχονται πάλιν μόνον εἰς τὴν θέσιν των ;

— Ἄνοιξε τὸ στόμα, λέγω πρὸς τὸν Γουδ, ὁ ὁποῖος ἐσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, παρα-μορφῶν τὸ αὐτοχρόνως τερατωδῶς τὸ πρόσωπον καὶ ἀποκαλύπτων πρὸ τῶν ἐκπλήκτων ὀφθαλμῶν τῶν ἔγερων μᾶς δύο λεπτάς ἐσθράς, σειρὰς οὐλῶν ἄνευ τοῦ ἐλαγίστου ἴχνους ὀδόντος.

Οἱ ἄγριοι καταταράχθησαν.
— Πού εἶνε τὰ δόντια σου ; ἀνεφώνησαν. Μὲ τὰ μάτια μᾶς τὰ εἶδαμε.

Μὲ μίαν ταχέειαν στροφὴν τῆς κεφαλῆς καὶ με χειρονομίαν ἀσρήτου περιφρονήσεως, ὁ Γουδ ἔ-σειρε τὴν γείρα ἐπὶ τοῦ στόματός του. Κατόπιν ἐγέλασε πάλιν, καὶ ἰδοὺ ἐνεφανίσθησαν δύο σειραὶ λευκοτάτων ὀδόντων.

Τώρα ὁ νεανίας, ὁ ὁποῖος εἶχε οἶψι τὸ ἀκόν-τιόν του, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἀνέδοικε βαρεῖαν κραυγὴν τρόμου, ἐνθ' ὅτ' ἔγερτος ἀρχηγὸς τὰ γόνυατα συνεκρούοντο ἀπὸ τὸν φόβον.

— Βλέπω ὅτι εἰσθα πνεύματα, εἶπε δειλιῶς· εἶδε ποτὲ κανεῖς ἄνθρωπον γεννημένον ἀπὸ γυναί-κα, μὲ τρίμας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ προσώπου καὶ ἕνα στρογγυλὸ μεγάλο διαφανὲς μάτι καὶ δόντια πού γάνονται καὶ φαίνονται πάλιν ; Συγγνώμην, σᾶς ζητοῦμεν. Κύριοι.

Ἐβίωμεν τύχην καὶ εἶνε περιττὸν νὰ εἶπω ὅτι ἔσπευσε νὰ ἐπιωφεληθῶ.

— Σᾶς συγγωροῦμεν, εἶπον μειδῶν ὡς αὐτο-κράτωρ. Τώρα θὰ μάθετε τὴν ἀλήθειαν. Ἐργό-

μεθα ἀπὸ ἄλλον κόσμον, ἂν καὶ εἴμεθα ἄνθρωποι ὅπως καὶ σεῖς. Ἐργόμεθα, ἐξηκολούθησα λέγων, ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀστέρι τὸ ὁποῖον φεγγολοεῖ τὴν νύκτα.

— Ω ! Ω ! ἐξεφώνησαν οἱ ἄγριοι ἐν χορῷ.
— Ναί ! ἀπὸ, ἐκεῖ ἐργόμεθα καὶ πάλιν ἐμει-δίασα καταδεκτικῶς ἐνθ' ἐπρόφερον τὸ μέγα ἐκεῖνο ψεύδος. Καὶ ἐξηκολούθησα.

— Ἐργόμεθα νὰ ζήσωμεν μαζὺ σας δι' ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ σᾶς εὐλογήσωμεν, θὰ ἴδητε, ὦ φί-λοι, ὅτι προητοιμάσθη διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην μαθῶν τὴν γλώσσάν σας.

— Ἐτοῖ εἶνε, ἔτσι εἶνε, ἀπήντησεν ὁ γέρον.
— Τὸ μόνον, προσέθεσαν ὁ γέρον ἀρχηγός ὅτι ἔμαθες αὐτὴν πολὺ ἄσχημα.

Ἐρρίκα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα περιφρονητικὸν ὑπὸ τὸ ὁποῖον, τὸν εἶδον νὰ τρέμῃ.

— Τώρα φίλοι, ἐξηκολούθησα, θὰ πιστεύσητε ὅτι κατοπιν τὸσον μακροῦ ταξιδίου, θὰ εἰσθάν-θωμεν τὴν εὐχαιρότησιν, νὰ ἐκδικηθώμεν διὰ τὴν ὑπόδοξιν τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκάματε καὶ νὰ φονεῦ-σωμεν ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀσεθῆς χεῖρ, ἔρριψε τὸ ἀκόντιον κατὰ κεφαλῆς τοῦ ἴδικού μας, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀδόντες γάνονται καὶ ἐπανεύρονται.

— Λυπηθῆτέ τον, κύριοι, λέγει ὁ γέρον, ἰκε-τευτικῶς. Εἶνε υἱὸς τοῦ βασιλέως καὶ ἐγὼ εἶμαι θεός του. Ἄν τοῦ συμβῇ τίποτε θὰ τὸ πληρώσω ἐγὼ μὲ τὸ αἷμά μου.

— Ναί, ἔτσι εἶνε, ὑπέλαθεν ὁ νεανίας μετ' ἐμ-φάσεως.
— Ἰσως ἀμφιβάλετε περὶ τῶν δυνάμεων μας. Σταθήτε καὶ θὰ σᾶς δεῖξω. Ἐλα ἐδῶ, σὺ σκύλλε καὶ δοῦλε, εἶπον ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Οὐμπο-πα, δώσε μου τὸν μαγυμένον σολῆνα πού μιλεῖ, καὶ διὰ νεύματος τοῦ ἔδωκα νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἐξή-τουν τὸ ὄπλον μου.

Ἐξήλθη ὁ Οὐμπόπα ἡγήρθη καὶ μετ' ἐμείδιμα, τὸ ὁ-ποῖον πρωτὴν φοράν παρετήρησα ἐπὶ τοῦ ἀξιο-πρεποῦ προσώπου του, μοὶ ἐνεύρησε τὸ ὄπλον.

— Ἰδοὺ, Κύριοι τῶν Κυρίων ! εἶπε μετ' ταπει-νήν ὑπακοήν.

Ἐξήλθη ὁ Οὐμπόπα ἡγήρθη καὶ μετ' ἐμείδιμα, τὸ ὁ-ποῖον πρωτὴν φοράν παρετήρησα ἐπὶ τοῦ ἀξιο-πρεποῦ προσώπου του, μοὶ ἐνεύρησε τὸ ὄπλον.

— Ἰδοὺ, Κύριοι τῶν Κυρίων ! εἶπε μετ' ταπει-νήν ὑπακοήν.

Ἐξήλθη ὁ Οὐμπόπα ἡγήρθη καὶ μετ' ἐμείδιμα, τὸ ὁ-ποῖον πρωτὴν φοράν παρετήρησα ἐπὶ τοῦ ἀξιο-πρεποῦ προσώπου του, μοὶ ἐνεύρησε τὸ ὄπλον.

— Ἰδοὺ, Κύριοι τῶν Κυρίων ! εἶπε μετ' ταπει-νήν ὑπακοήν.

Ἐξήλθη ὁ Οὐμπόπα ἡγήρθη καὶ μετ' ἐμείδιμα, τὸ ὁ-ποῖον πρωτὴν φοράν παρετήρησα ἐπὶ τοῦ ἀξιο-πρεποῦ προσώπου του, μοὶ ἐνεύρησε τὸ ὄπλον.

— Ἰδοὺ, Κύριοι τῶν Κυρίων ! εἶπε μετ' ταπει-νήν ὑπακοήν.

Ἐξήλθη ὁ Οὐμπόπα ἡγήρθη καὶ μετ' ἐμείδιμα, τὸ ὁ-ποῖον πρωτὴν φοράν παρετήρησα ἐπὶ τοῦ ἀξιο-πρεποῦ προσώπου του, μοὶ ἐνεύρησε τὸ ὄπλον.

— Ἰδοὺ, Κύριοι τῶν Κυρίων ! εἶπε μετ' ταπει-νήν ὑπακοήν.

Ἐξήλθη ὁ Οὐμπόπα ἡγήρθη καὶ μετ' ἐμείδιμα, τὸ ὁ-ποῖον πρωτὴν φοράν παρετήρησα ἐπὶ τοῦ ἀξιο-πρεποῦ προσώπου του, μοὶ ἐνεύρησε τὸ ὄπλον.

— Ἰδοὺ, Κύριοι τῶν Κυρίων ! εἶπε μετ' ταπει-νήν ὑπακοήν.

Ἐξήλθη ὁ Οὐμπόπα ἡγήρθη καὶ μετ' ἐμείδιμα, τὸ ὁ-ποῖον πρωτὴν φοράν παρετήρησα ἐπὶ τοῦ ἀξιο-πρεποῦ προσώπου του, μοὶ ἐνεύρησε τὸ ὄπλον.

— Ἰδοὺ, Κύριοι τῶν Κυρίων ! εἶπε μετ' ταπει-νήν ὑπακοήν.

Ἐξήλθη ὁ Οὐμπόπα ἡγήρθη καὶ μετ' ἐμείδιμα, τὸ ὁ-ποῖον πρωτὴν φοράν παρετήρησα ἐπὶ τοῦ ἀξιο-πρεποῦ προσώπου του, μοὶ ἐνεύρησε τὸ ὄπλον.

— Ἰδοὺ, Κύριοι τῶν Κυρίων ! εἶπε μετ' ταπει-νήν ὑπακοήν.

Ἐξήλθη ὁ Οὐμπόπα ἡγήρθη καὶ μετ' ἐμείδιμα, τὸ ὁ-ποῖον πρωτὴν φοράν παρετήρησα ἐπὶ τοῦ ἀξιο-πρεποῦ προσώπου του, μοὶ ἐνεύρησε τὸ ὄπλον.

— Ἰδοὺ, Κύριοι τῶν Κυρίων ! εἶπε μετ' ταπει-νήν ὑπακοήν.

— Ἡ μαγεία ἄς μὴ περάσῃ ἀπὸ τὰ πτωχὰ μας σῶματα, ἔλεγον. Εἴμεθα εὐχαιροισθημένοι. Ὅλη ἡ ἴδική μας μαγεία δὲν δύναται νὰ συγκροθῇ μετ' ἡμᾶς ταύτην.

— Ἐτσι εἶνε, χωρὶς καμίαν ἀμφιβολίαν, πα-ρετήρησεν ὁ γέρον μετ' ὀνόματι ἀνακουφί-σεως. Ἀκούσατε, τέκνα τῶν ἀστέρων, τέκνα τῶν λαμπρῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν μετακινουμένων ὀ-δόντων, οἱ ὁποῖοι κρατᾶτε τὸν κεραυνόν, ὅστις φονεῖ. Εἴμαι ὁ Ἰνφάδης, υἱὸς τοῦ Κάφα, ἄλ-λοτε βασιλέως τοῦ λαοῦ τῶν Κουκουάνα. Ὁ νέος οὗτος εἶνε ὁ Σηράγα, υἱὸς τοῦ Τσάλα, τοῦ με-γάλου βασιλέως Τσάλα, ὁ ὁποῖος ἔχει χιλίας γυναῖκας, εἶνε ἀρχηγός τῶν Κουκουάναν κύριος τῆς μεγάλης ὁδοῦ, τρέμος τῶν ἐγερῶν του, σπου-δαστῆς τῶν Μαύρων Τεγγῶν, ἀρχηγός ἑκατὸν χι-λιῶν πολεμιστῶν, τοῦ Τσάλα, τοῦ Μονοφθαλ-μου, τοῦ Μαύρου καὶ Τρομεροῦ.

— Ὅλη γὰρ ἐστὶν ἡ ὁδοῦ εἰς τὸν Τσάλαν.

Ἡμεῖς δὲν ὀμιλοῦμεν μετ' ἡμᾶς ὑπηκόους.

— Πολὺ καλὰ θὰ σᾶς ὀδηγήσωμεν, ἀλλὰ μα-κρὸς εἶνε ὁ δρόμος. Εὐρέθημεν ἐδῶ κυνηγόντες καὶ ἀπέγυρον τριῶν ἡμερῶν δρόμον ἀπὸ τοῦ βα-σιλέως τὸ ἀνάκτορον. Ἀλλὰ ἔχετε ὑπομονὴν καὶ θὰ σᾶς ὀδηγήσωμεν.

— Πολὺ καλὰ. Καιρὸν ἔχομεν καὶ δὲν ἀπο-βνήσκουμεν ἡμεῖς. Εἴμεθα ἔτοιμοι. Ἐμπρός ! Ἄ-γετε ! Ἀλλὰ πρῶτος σὺ Ἰνφάδης καὶ σὺ Σηράγα ! Μὴ θελήσετε νὰ μᾶς ἐξαπατήσετε, διότι θὰ τὸ μᾶθωμεν καὶ θὰ ἐκδικηθώμεν. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ φίλου μου ἀναγινώσκει τὰς καρδίας καὶ οἱ ὀδόντες των θὰ σᾶς φαίνον καὶ σᾶς καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σας. Προσέγετε !

Ὁ μεγαλοπρεπὲς λόγος μου δὲν ἐμείνεν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ γέρον ὑπεκλίθη βαθύτατα καὶ ὑπενοθήρισε τὰς λέξεις «Κοῦμ, Κοῦμ», αἱ ὁποῖαι, ὡς κατοπιν ἀνεκάλυψα, ἦσαν βασιλικὸς χαμετισμός. Κατόπιν ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ του ἐσπευσαν ταπεινῶς νὰ φορτω-θῶσι τὰ πράγματά μας. Ἦνα μεταφέρωσι ταῦτα μόνον των. Μόνον τὰ ὄπλα μας δὲν ἤνεόν να ἐγγίσουν. Τόσον πολὺ τὰ ἐφοβούντο. Δὲν ἔλειψε μαλιστα νὰ παραλάβωσι καὶ τοῦ Γουδ τὰ ἐνδύ-ματα, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐνοηθεῖται ὁ ἀναγνώστης, εὐ-ρίσκοντο τρακτικῶς διπλωμένα, πλησίον τοῦ μέ-ρους ἔπου ἴστατο.

Ἡμεῖς δὲν ὀμιλοῦμεν μετ' ἡμᾶς ὑπηκόους.

— Πολὺ καλὰ. Καιρὸν ἔχομεν καὶ δὲν ἀπο-βνήσκουμεν ἡμεῖς. Εἴμεθα ἔτοιμοι. Ἐμπρός ! Ἄ-γετε ! Ἀλλὰ πρῶτος σὺ Ἰνφάδης καὶ σὺ Σηράγα ! Μὴ θελήσετε νὰ μᾶς ἐξαπατήσετε, διότι θὰ τὸ μᾶθωμεν καὶ θὰ ἐκδικηθώμεν. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ φίλου μου ἀναγινώσκει τὰς καρδίας καὶ οἱ ὀδόντες των θὰ σᾶς φαίνον καὶ σᾶς καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σας. Προσέγετε !

Ὁ μεγαλοπρεπὲς λόγος μου δὲν ἐμείνεν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ γέρον ὑπεκλίθη βαθύτατα καὶ ὑπενοθήρισε τὰς λέξεις «Κοῦμ, Κοῦμ», αἱ ὁποῖαι, ὡς κατοπιν ἀνεκάλυψα, ἦσαν βασιλικὸς χαμετισμός. Κατόπιν ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ του ἐσπευσαν ταπεινῶς νὰ φορτω-θῶσι τὰ πράγματά μας. Ἦνα μεταφέρωσι ταῦτα μόνον των. Μόνον τὰ ὄπλα μας δὲν ἤνεόν να ἐγγίσουν. Τόσον πολὺ τὰ ἐφοβούντο. Δὲν ἔλειψε μαλιστα νὰ παραλάβωσι καὶ τοῦ Γουδ τὰ ἐνδύ-ματα, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐνοηθεῖται ὁ ἀναγνώστης, εὐ-ρίσκοντο τρακτικῶς διπλωμένα, πλησίον τοῦ μέ-ρους ἔπου ἴστατο.

Ἡμεῖς δὲν ὀμιλοῦμεν μετ' ἡμᾶς ὑπηκόους.

— Πολὺ καλὰ. Καιρὸν ἔχομεν καὶ δὲν ἀπο-βνήσκουμεν ἡμεῖς. Εἴμεθα ἔτοιμοι. Ἐμπρός ! Ἄ-γετε ! Ἀλλὰ πρῶτος σὺ Ἰνφάδης καὶ σὺ Σηράγα ! Μὴ θελήσετε νὰ μᾶς ἐξαπατήσετε, διότι θὰ τὸ μᾶθωμεν καὶ θὰ ἐκδικηθώμεν. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ φίλου μου ἀναγινώσκει τὰς καρδίας καὶ οἱ ὀδόντες των θὰ σᾶς φαίνον καὶ σᾶς καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σας. Προσέγετε !

Ὁ μεγαλοπρεπὲς λόγος μου δὲν ἐμείνεν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ γέρον ὑπεκλίθη βαθύτατα καὶ ὑπενοθήρισε τὰς λέξεις «Κοῦμ, Κοῦμ», αἱ ὁποῖαι, ὡς κατοπιν ἀνεκάλυψα, ἦσαν βασιλικὸς χαμετισμός. Κατόπιν ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ του ἐσπευσαν ταπεινῶς νὰ φορτω-θῶσι τὰ πράγματά μας. Ἦνα μεταφέρωσι ταῦτα μόνον των. Μόνον τὰ ὄπλα μας δὲν ἤνεόν να ἐγγίσουν. Τόσον πολὺ τὰ ἐφοβούντο. Δὲν ἔλειψε μαλιστα νὰ παραλάβωσι καὶ τοῦ Γουδ τὰ ἐνδύ-ματα, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐνοηθεῖται ὁ ἀναγνώστης, εὐ-ρίσκοντο τρακτικῶς διπλωμένα, πλησίον τοῦ μέ-ρους ἔπου ἴστατο.

Ἡμεῖς δὲν ὀμιλοῦμεν μετ' ἡμᾶς ὑπηκόους.

— Πολὺ καλὰ. Καιρὸν ἔχομεν καὶ δὲν ἀπο-βνήσκουμεν ἡμεῖς. Εἴμεθα ἔτοιμοι. Ἐμπρός ! Ἄ-γετε ! Ἀλλὰ πρῶτος σὺ Ἰνφάδης καὶ σὺ Σηράγα ! Μὴ θελήσετε νὰ μᾶς ἐξαπατήσετε, διότι θὰ τὸ μᾶθωμεν καὶ θὰ ἐκδικηθώμεν. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ φίλου μου ἀναγινώσκει τὰς καρδίας καὶ οἱ ὀδόντες των θὰ σᾶς φαίνον καὶ σᾶς καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σας. Προσέγετε !

Ὁ μεγαλοπρεπὲς λόγος μου δὲν ἐμείνεν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ γέρον ὑπεκλίθη βαθύτατα καὶ ὑπενοθήρισε τὰς λέξεις «Κοῦμ, Κοῦμ», αἱ ὁποῖαι, ὡς κατοπιν ἀνεκάλυψα, ἦσαν βασιλικὸς χαμετισμός. Κατόπιν ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ του ἐσπευσαν ταπεινῶς νὰ φορτω-θῶσι τὰ πράγματά μας. Ἦνα μεταφέρωσι ταῦτα μόνον των. Μόνον τὰ ὄπλα μας δὲν ἤνεόν να ἐγγίσουν. Τόσον πολὺ τὰ ἐφοβούντο. Δὲν ἔλειψε μαλιστα νὰ παραλάβωσι καὶ τοῦ Γουδ τὰ ἐνδύ-ματα, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐνοηθεῖται ὁ ἀναγνώστης, εὐ-ρίσκοντο τρακτικῶς διπλωμένα, πλησίον τοῦ μέ-ρους ἔπου ἴστατο.

Ἡμεῖς δὲν ὀμιλοῦμεν μετ' ἡμᾶς ὑπηκόους.

— Πολὺ καλὰ. Καιρὸν ἔχομεν καὶ δὲν ἀπο-βνήσκουμεν ἡμεῖς. Εἴμεθα ἔτοιμοι. Ἐμπρός ! Ἄ-γετε ! Ἀλλὰ πρῶτος σὺ Ἰνφάδης καὶ σὺ Σηράγα ! Μὴ θελήσετε νὰ μᾶς ἐξαπατήσετε, διότι θὰ τὸ μᾶθωμεν καὶ θὰ ἐκδικηθώμεν. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ φίλου μου ἀναγινώσκει τὰς καρδίας καὶ οἱ ὀδόντες των θὰ σᾶς φαίνον καὶ σᾶς καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σας. Προσέγετε !

Ὁ μεγαλοπρεπὲς λόγος μου δὲν ἐμείνεν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ γέρον ὑπεκλίθη βαθύτατα καὶ ὑπενοθήρισε τὰς λέξεις «Κοῦμ, Κοῦμ», αἱ ὁποῖαι, ὡς κατοπιν ἀνεκάλυψα, ἦσαν βασιλικὸς χαμετισμός. Κατόπιν ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ του ἐσπευσαν ταπεινῶς νὰ φορτω-θῶσι τὰ πράγματά μας. Ἦνα μεταφέρωσι ταῦτα μόνον των. Μόνον τὰ ὄπλα μας δὲν ἤνεόν να ἐγγίσουν. Τόσον πολὺ τὰ ἐφοβούντο. Δὲν ἔλειψε μαλιστα νὰ παραλάβωσι καὶ τοῦ Γουδ τὰ ἐνδύ-ματα, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐνοηθεῖται ὁ ἀναγνώστης, εὐ-ρίσκοντο τρακτικῶς διπλωμένα, πλησίον τοῦ μέ-ρους ἔπου ἴστατο.

Ἡμεῖς δὲν ὀμιλοῦμεν μετ' ἡμᾶς ὑπηκόους.

— Πολὺ καλὰ. Καιρὸν ἔχομεν καὶ δὲν ἀπο-βνήσκουμεν ἡμεῖς. Εἴμεθα ἔτοιμοι. Ἐμπρός ! Ἄ-γετε ! Ἀλλὰ πρῶτος σὺ Ἰνφάδης καὶ σὺ Σηράγα ! Μὴ θελήσετε νὰ μᾶς ἐξαπατήσετε, διότι θὰ τὸ μᾶθωμεν καὶ θὰ ἐκδικηθώμεν. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ φίλου μου ἀναγινώσκει τὰς καρδίας καὶ οἱ ὀδόντες των θὰ σᾶς φαίνον καὶ σᾶς καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σας. Προσέγετε !

Ὁ μεγαλοπρεπὲς λόγος μου δὲν ἐμείνεν ἄνευ ἀποτελέσ

ΞΕΝΑ Α. Ο. Δ. Ο.

ήμεν, και ο αδελφός μου Ίμοτος έλαβε την βασιλείαν και εθεσάλευσεν επί τινα χρόνον και απέκτεην υιόν. Όταν τὸ παιδί ἔγεινε τριῶν ἐτῶν ἀκριβῶς μετὰ τὸν μέγα πόλεμον, κατὰ τὸν ὅποιον οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ σπειρῇ και νὰ θερίσῃ, πείνα ἐξεράσθη εἰς τὸν τόπον και ὁ λαὸς ἐψιθύριζε και ἐγόγγυζεν ἕνεκεν τῆς πείνας και ἠμοίαζε μετέοντα λιμώποντα. Τότε ἐπῆλθεν ἡ Καγούλ ἡ σοφὴ και προμαρὰ γυνή, ὃ ὁποία δὲν ἀπονήσκει και ἐπροκήρυξεν εἰς τὸν λαὸν ταδε :

— Ὁ βασιλεὺς Ίμοτος δὲν εἶνε βασιλεὺς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὃ Ίμοτος ἦτο ἀσθενὴς ἕνεκα πληγῆς, τὴν ὁποίαν ἔφερε και κατέκειτο εἰς τὸ Κραάλ αὐτοῦ ἀνίκανος νὰ ἐγεσθῇ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) (Ἀκολουθεῖ).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

Η ΚΕΡΚΥΡΑ

Ὡς ἄνθη ἐν αἰθούσῃ παρίστανται αἱ Ἴόνιοι νῆσοι εἰς τὸν εἰσπλέοντα τὸ Ἀδριατικὸν Πέλαγος· ὑπὲρ πάσαις ὡμως τὰς ἄλλας ἐξέχει ἡ Κέρκυρα, ὅθεν και πρωτεύουσα ἐπὶ Ἑνετοκρατίας και Ἀγγλοκρατίας τῶν Ἴων. Νήσων ὑπῆρξεν.

Ἡ ὠραία και θελκτικὴ Κέρκυρα, μετὰ τὰς πλήρεις φυσικῶν καλλονῶν ἐξοχὰς τῆς, μετὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς φρουρίαν, μετὰ τοὺς θυμαστοὺς περιπάτους τῆς, μετὰ τὴν μαγειρίαν τῆς, παρέχει ἡ φύσις και τὸ ἦπιον κλῆμά τῆς, κατέστη τὸ ἐντευκτήριον, οὕτως εἰπεῖν, τῶν ξένων. Ἀπειροὶ τοιοῦτοι συρρέουσι κατ' ἔτος, ἰδίᾳ δὲ τὸ θέρος, εἰς τὴν ὠραϊκὴν ταύτην νῆσον.

Ἐκ τῆς μαγειρίας τῆς νήσου κατεγυρωθεύθη και ἡ ἀείμνηστος Ἀυτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ, ἣτις ἀφίκετο εἰς αὐτὴν τῷ 1859 χάριν τῆς ὑγείας τῆς παραμένουσα ἐν τῇ ἀγορικῇ ἐπιπέδῃ τοῦ Βασιλέως μας «Mon repos». Τὸ ὑγιεινὸν κλίμα τῆς Κερκύρας θεράπευσεν και ἔκτισε συμπαθῆσασα αὐτὴν ἡ Ἀυτοκράτειρα, ἐπεσκέπτετο αὐτὴν συχνάκις, και τέλος ἠγόρασε τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Γαστουρι ἐπαυλίαν τοῦ Βράβλα κειμένην ἐν μαγευτικῇ θέσει, ἔκτισε δὲ ἐκεῖ τὸ «Ἀχιλλεῖον», ἀνάκτορον ἐν ᾧ τακτικώτατα διεμένε κατὰ τὴν ἀνοιξιν και τὸ θέρος. Ἴσως δὲ νὰ ἐβλεπεν ἡ Κέρκυρα ἡμέρας εὐτυχίας ἐκ τῆς ἀγάπης, ἣν ἔτραφε πρὸς αὐτὴν ἡ Ἐλισάβετ, δυστυχῶς ὡμως ἐφάνεσε ταύτην πρὸ ἔτων ἐν Αὐστρίᾳ κακοῦργος χεῖρ δολοφόνος.

Ἡ Κέρκυρα εἰς μὲν τὸν ἐξ Ἀνατολῶν ἐρχόμενον παρυσιάζει θέαμα ἔξοχον, εἰς τὴν ἐξ Εὐρώπης δὲ οὐχί τι τὸ ἀσύνηθες διότι ἡ πόλις — πρὸ πάντων — ἔχει τι τὸ εὐρωπαϊκόν.

Ὁλόκληρον τὴν πόλιν δύναται τις νὰ ἴδῃ ἀνερχόμενος εἰς τὸ ἕκρον τοῦ παλαιοῦ φρουρίου, ἐνθα ὑπάρχει και ἱστὸς ἀγγέλλων διὰ σήματος τὰ ἐρχόμενα πλοῖα· ἐντεῦθεν βλέποντες αὐτὴν μετὰ τὰς ὑψηλάς — πεντορόφους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — οἰκίας τῆς, μετὰ τὰς δύο μεγάλας πλατείας τῆς και μετὰ τὰς κατάφυτα περιχώρα τῆς, ἀδύνατον νὰ μὴ καταμαγευθῇ.

Ἐξοχὰς ἔχει ἐκτάκτους και καταφύτους ἡ Κέρκυρα—Γαστούρι, Πέλεκας, Μπινίτσες, Κουλούρα, Ἰψος κλπ. κλπ. Εἶνε δὲ ἐπίσης και εὐφορον τὸ κλίμα αὐτῆς, καθ' ὃ παραγούσης τὸ ὄγρον τῆς οἰνοπαραγωγῆς τῆς ὅλης Ἑλλάδος και τὸ ἐβδομὸν τῆς ἐλινοπαραγωγῆς.

A. A.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΑ

Θὰ τὸ πιστεύητε ; Τὰ δακτυλίδια καταργοῦνται. Τὸ ὠραϊκὸν κόσμημα ὠραίων δακτύλων, ἡ συνήθεια τοῦ ὁποίου χρονολογεῖται ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, μέλλει μετ' ὀλίγον ν' ἀνήκῃ εἰς τὸ παρελθόν.

Αἱ κομψότεραι κυρίαί τῆς Νέας Ὑόρκης, συνελθοῦσαι, ἀπεφάσισαν τὴν κατάργησιν τῆς συνήθειας τῶν δακτυλίων.

Πρόκειται ἤδη νὰ ἐξασφαλισοῦν και τὴν συγκατάθεσιν ὄλου τοῦ γυναικείου κόσμου τῆς πατρίδος τῶν. Εἰς τὸ μέτρον αὐτὸ ἠναγκάσθησαν νὰ προβῶσιν αἱ κυρίαί τῆς Νέας Ὑόρκης ἕνεκα τῆς παραμορφώσεως, τὴν ὁποίαν ἐπιφέρουν τὰ δακτυλίδια εἰς τοὺς δακτύλους. Αἱ ἀβραὶ χεῖρες τῶν ἀδελφῶν κυριῶν τοῦ Νέου Κόσμου κατεστράφησαν σχεδόν. Ἐσκέφθησαν λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς τυραννίης τοῦ δακτυλίου και μετ' ὀλίγον πρόκειται νὰ ἐρχοῦσιν τὴν ἀπόφασίν τῶν.

— Ἡ ὑποδηματοποιία ἀπασχολεῖ 250 χιλ. ἀνθρώπους εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Ἐξ ἐπιστῶν στατιστικῶν ἀποδεικνύεται ὅτι 1000 δέματα χάνονται καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς Ἀγγλικούς σιδηροδρόμους ἐγκαταλειπόμενα ἀζητήτητα ἀπὸ τοὺς κατόχους τῶν.

— Ἡ Ἀγγλικὴ Ἀυτοκρατορία εἶναι 16 φορὰς μεγαλειτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς Γαλλικὰς πόλεις και 40 φορὰς μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν Γερμανικὴν Ἀυτοκρατορίαν.

— Κατὰ στατιστικὰς τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἐταιριῶν ὅταν ἀπονήσκη πρότερον ἡ σύζυγος, ὁ σύζυγος ζῆ ἐνδέκα ἔτη κατὰ μέσον ὄρον· ἂν ὡμως ἀποθάνῃ ὁ σύζυγος ἡ σύζυγος ζῆ ἕνδεκα ἔτη.

— Κατὰ τὰς αὐτὰς στατιστικὰς ἡ γυνὴ συνήθως ζῆ περισσότερον τοῦ ἀνδρός.

— Μερικοὶ δρόμοι τῆς Βαρσοβίας εἶναι στρωμένοι μετὰ ἄχρον. Εἶναι ὡμως τὸ ἄχρον μάζα πεπιεσμένη τόσον πολὺ ὅστε ἀποτελεῖ συμπαγῆ στερεώτατον ὄγκον.

— Εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Γῆς ἀλιεύονται κατ' ἔτος 60—70 ἑκατομμ. βακαλάοι.

— Δι' ἐν φίλημα διδόμενον δημοσίᾳ καθ' ὄδον εἰς τὴν Ρωσσίαν τιμωρεῖται και μετὰ πρόστιμον 20 περίπου δρ. ἂν τὸ φίλημα δοθῇ ἐντὸς τραμ ἢ σιδηροδρόμου τιμωρεῖται μετὰ 30 δρ. πρόστιμον.

— Εἰς Ἀκὲρ τῆς Γαλλίας ἔπεσεν ἐσχάτως βροχὴ χρωματισμένη κόκκινῃ, πράσινῃ και κίτρινῃ. Ὁ χρωματισμὸς προέρχεται ἀπὸ ὀμόχρωμα μικρὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα ἄγνωστον πὼς εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀτμοσφαιρὴν και ἔπεσαν μαζί μετὰ τὴν βροχὴν.

— Τὰ μέλη μιᾶς οἰκογενείας Ἀθηγαδικῆς εἰς τὴν Βοημίαν ὀνομάζονται ἕκαστον μετὰ τὸ ὄνομα ἐνὸς πλανήτου, ἀδιακρίτως γένους. Εἶναι τρόπον τινὰ ἀστρολογικὴ οἰκογένεια.

— Εἰς τὴν Ἀθάναν ὄλοι οἱ ἐργάται κακασκευῆς πούρων — εἶδος σιγαροποιῶν ἰδικῶν μας — πληρώνουν 75 λεπτά καθῆς τὴν ἑβδομάδα και μετὰ τὸ συναθροίζομενον ποσὸν ἀμοιβοῦν τοὺς λεγομένους ἀναγνώστιας, οἱ ὅποιοι ἐνθ' αὐτοὶ ἐργάζονται, ἀναγνώσκουσι ἐφημερίδας ἢ βιβλία, τέρποντες και διδάσκοντες συναμὰ τοὺς ἐργάτας.

— Εἰς πιδάξ εἰς τὸ Τσάτσοουορτ τῆς Ἀγγλίας ἐκπέμπει τὸ νερὸ εἰς ὕψος 267 ποδῶν.

— Τὰ κρεμύδια εἶναι σπανιώτατα στὴν Ζηλανδίαν, κατήντησε νὰ πωλοῦνται 17—19 λιρ. τὸν τόνον, ἐνθ' στὴν Ἀγγλίαν μόλις ἔχουν μόνον 3—4 λιρ.

— Ἡ Μεγάλη Βρετανία ἐξοδεύει διὰ κερπὸν και τὰ συμπαρομαρτοῦντα 14 ἑκατ. λιρ. τὸ χρόνον.

— Περὶ τὰς 2000 ἀτιμόπλοια χάνονται κατ' ἔτος μετὰ 12 χιλ. ἀνθρώπων, ἀντιπροσωπεύουν δὲ ἀξίαν 500 ἑκατ. φρ.

— Νὰ και μία περίεργος ἀπόφασις Ἀγγλοῦ δικαστοῦ: κατεδικασέ τινα νὰ πληρώσῃ χρέος 10 λιρ. 8 σελ. 10 ἡνδρίων, ἀνὰ ἕν ἡνδρίον τὸν μῆνα. Οὕτως ὥστε θὰ ἀποπληρώσῃ τὸ χρέος του ἐντὸς 290 ἔτων !

— Τὰ Ἰαπωνόπουλα ἔχουν τὰς καλλίτερας κοῦκλες και τὰ καλλίτερα σπιτάκια διὰ τὰς φιλάττων· ἀληθινὰ μικρογραφικὰ κομψοτεχνήματα.

— Τὸ μεγαλύτερον δένδρον τῆς Ἀγγλίας εἶναι μία βελανιδιὰ εἰς τὸ Τίλφορντ, μετὰ περιμέτρον κορμῶν 30 ποδῶν.

— Οἱ ἱατροὶ στὴν Ἰταλίαν ἀνερχονται εἰς 21104, ὧν 7036 ζοῦν εἰς τὰς πόλεις.

— Τὰ Αὐστραλικὰ πρόβατα ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὐξάνουν καταπληκτικῶς· τὸ 1904 ἡ αὐξήσις ἔφθανε τὰ 8 ἑκατομμ., τὸ 1905 τοὺλάχιστον κατὰ 10 ἑκατομμ. ἠύξισαι ταῦτα.

Η ΤΡΕΛΛΑ ΕΝΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ

Οὕτε ὁ χρυσὸς οὕτε τὰ μεγαλεῖα ἀποτελοῦν τὴν ἀπόλυτον εὐτυχίαν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἄς ὁμολογήσωμεν ἐν τούτοις ὅτι ὁ χρυσὸς και τὰ πλούτη βοηθοῦν κάποτε πολὺ, ὅπως πραγματοποιεῖ κανεὶς μερικὰ ὄνειρά του εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ἴδου λόγου χάριν ὁ Τζῶν Στήλ, εἰς Ἀμερικανὸς, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὸ Φράγκλιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ μεγαλειτέρα του εὐτυχία ἦτο νὰ ἐκπλήσῃ τοὺς συγχρόνους του. Ὑ-

πάρχουν πρὸς τοῦτο χίλια μέσα. Ὁ Ἀλκιβιάδης λόγου χάριν, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔκοψε τὴν οὐρὰν τοῦ σκύλου του. Ἀλλὰ και ὁ ἰδιοτροπώτατος ἦρος τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων θὰ ἠδύνατο τάχα νὰ παρατεῖν ἐπ' ἄπειρον τὰς ἐκκεντροκότητάς του, ὅπως ὁ ἀλλόκοτος Ἀμερικανὸς Στήλ, ὁ ὁποῖος ἐσπατάλησεν εἰς διάστημα ἑπτὰ μηνῶν μίαν περιουσίαν ἀπὸ δεκά πέντε ἑκατομμύρια ;

Ὁ Τζῶν Στήλ εἶχε λοιπὸν τὸ δαιμόνιον τῶν παραδοξότητων. Πότε τὸν ἐβλεπον νὰ περιφέρεται εἰς τοὺς δρόμους στολισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μετὰ ποδῶν μετὰ χρονομέτρημα. Ἐπλήρωσε 25 φρ. διὰ νὰ σιλήσῃ τὰ ὑποδήματά του, 50 φρ. διὰ νὰ ξυρισθῇ. Δὲν ἔδιδε ποτὲ φιλοδώρημα μικρότερον τῶν 25 φρ. Ἀλλοτε ἠγόραζεν ἕνα μέγαρον και ἀφοῦ τὸ ἐπλήρωσε, τὸ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν πωλητὴν.

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἠγόρασεν αἰφνιδίως μίαν ζυμᾶζην μετὰ δύο ἵππους διὰ νὰ κάμῃ ἕνα περίπατον και τὴν ἐδώρησεν ἀμέσως εἰς τὸν ἀμαξηλάτην. Εἰς ἐν ξενοδοχεῖον ἔκαμε κάποτε λουτρὸν μετὰ καμπανίτην. Ἐμοίραζε τσὰκ 500 φρ. εἰς τὰ ὠραία κούρτσια τὰ ὁποῖα συνήντα καθ' ὄδον.

Ἄλλ' ἐπειδὴ και αἱ ὠραιότεραι τῶν ἀστειοτήτων ἔχουν ἐν τέλος, ἦλθεν ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξοδεύων και σκορπίζων τρελλὰ τὸ χεῖμα ὁ Τζῶν Στήλ ἀντελήφθη ἐπὶ τέλους ὅτι εἶχε μετὴν ἀπέντητος. Τότε, χλωίς καθόλου νὰ διατάσῃ, ἤρρισε νὰ ἐργάζηται διὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί του. Και ἔγεινε βιβλιοπώλης ! Μετὰ τὸ τελευταῖον ἐξέπληξε περισσότερον τοὺς συμπολίτας του παρὰ μετὰ ὅλας τὰς τρέλλας του. Ἀπέθανεν ἡσύχως και ἐν εἰρήνῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Ἴδου εἰς ἐπικουρίας, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως και εἰς σταθίον, πρᾶγμα σπάνιον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἡ ἀλιεῖα εἰς τὴν Ἰαπωνίαν Πλέον τῶν 3,600,000 ἀτόμων, ἐκ τῶν 47 ἑκατομ. τῆς χώρας τῶν χρυσαυθῶμων καταγίνονται εἰς τὴν ἀλιεῖαν και τὰς ἄλλας σχετικὰς βιομηχανίας. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετὰ πληθυσμὸν μόλις κατὰ 2-3 ἑκατ. μικρότερον 200 χιλ. μόνον ζοῦν ἐκ τῆς ἀλιείας.

Ἡ μεταξοπαραγωγὴ ἐν Εὐρώπῃ Ἡ μεταξοπαραγωγὴ ἐν Ἰταλίᾳ κάμνει ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος μεγίστας προόδους. Ἡ παραγωγὴ τοῦ 1905 ἀνῆλθεν εἰς 3,600,000 χιλιόγραμμα, ἐνθ' ἡ τῆς Γαλλίας, ἣτις θεωρεῖται μία ἐκ τῶν πρώτων χωρῶν ὑπὸ ἔψοφιν παραγωγῆς μεταξῆς μόλις ἀνῆλθεν εἰς 599,000 χιλιόγραμμα.

Πλωτὴ δεξαμενὴ εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς

Ἐνθ' ἡμεῖς συζητοῦμεν ἀκόμη διὰ τὰς δεξαμενάς τοῦ Πειραιῶς, οἱ Ἀγγλοὶ, ἀνθρωποὶ τῶν ἔργων και ὄχι τῶν λόγων, κατεσκεύασαν δεξαμενὴν πλωτὴν ἐπὶ τῆς λίμνης Νυάνζας, εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου φθάνει ἡδὴ ὁ ὑπεραφρικανικὸς σιδηροδρόμος. Ἡ δεξαμενὴ αὕτη ἡ ὁποία εἶνε ἡ ὑψηλοτέρα τοῦ Κόσμου, διότι εὐρίσκειται εἰς ὕψος 1100 μέτρ. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης—γνωστὸν ὅτι ἡ γιγαντιαία λίμνη Νυάνζα κεῖται ἐπὶ ὄρου πῶν πλοίων και τῶν αὐτοκινήτων ἀκατίων, τὰ ὁποῖα διασχίζουν ἡδὴ τὰ νερά τῆς μυστηριώδους λίμνης.

Παραγωγὴ ἀλλουμινίου

Ἡ παραγωγὴ τοῦ ἀλλουμινίου ἐν Εὐρώπῃ εἶνε διηρημένη εἰς 4 μόνον ἐταιρείαις· μίαν Γερμανικὴν ἢ ὁποῖα, μεταχειροζόμενη τοὺς καταρράκτας τοῦ Ρήνου παράγει κατ' ἔτος 3500 τόν., δύο Γαλλικὰς, αἱ ὁποῖαι παράγουν ὁμοῦ 1600 τόν. και μίαν Ἀγγλικὴν παραγούσαν 600. Μολοντί δὲ αἱ ἐργασταῖα τῶν ἐταιριῶν τούτων αὐξάνουν ὄλον ἐν και ὁ συναγωνισμὸς μεταξὺ τῶν εἶνε μέγας, ἐν τούτοις ἡ τιμὴ τοῦ ἀλλουμινίου

δὲν καταπίπτει, τούναντιον ὑπάρχει τάσις πρὸς ὕψωσιν, διότι ἡ παραγωγή δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς χρήσεως τοῦ μετάλλου τούτου.

Οἱ κολοσσοὶ τῆς θαλάσσης

Τὸ μεγαλειότερον ἀτιμόπλοιον ἦτο μέχρι τοῦδε «Ὁ Βαλτικὸς» τόνων 23,876, ἀλλὰ τὸ μέγεθος τοῦτο πολὺ ταχέως θὰ τεθῇ εἰς δευτέραν μάζαν, καθότι ἡ ἐταιρεία «Κιουβάρ», ἡ μεγαλειτέρα ἀτιμοπλοικὴ ἐταιρεία τοῦ Κόσμου, ἔχει ὑπὸ κατασκευὴν δύο πλοῖα νέου συστήματος (Lurbine) 30 χιλ. τόνων, 231 μέτρ. μήκους και μῆχανὴν 65 χιλ. ἵππων δυνάμεις. Θὰ ἔχουν ταχύτητα 25 κόμβων τὴν ὥραν, ἐνθ' ἡμέτερον τὸ ταχύτερον μέγα ἀτιμόπλοιον «Ὁ Κόλιζερ Γουλιέλμος» ἔχει ταχύτητα 23 3/4 κόμβων.

Πανεπιστημιακὴ μονομαχία

Δύο Πανεπιστήμια περιώνυμα, τὸ τῶν Παρισίων και τὸ τοῦ Καϊμπριτζ (Ἀγγλίας) πρόκειται νὰ... μονομαχήσουσι ! Οἱ καθηγηταὶ, φοιτηταὶ και διδάκτορες τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καϊμπριτζ ἐπροκάλεσαν τοὺς συναδέλφους τῶν Παρισίων εἰς μονομαχίαν ἐπιστημονικὴν μονομαχίαν, ἢ ὁποῖα, ὅτ' ἵνη τὸν προσεχὴ μῆνα Φεβρουάριον, ὅποτε δύο μέλη τῆς Παρισίνης Ἐνώσεως θὰ ἔλθουν εἰς Καϊμπριτζ και θὰ συζητήσουσι μετὰ δύο μελῶν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἀγγλων ἐπὶ ὠρισμένου ζητήματος και ὅτ' ἴνη ὑπὸ μαικτῆς ἐπιτροπῆς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συζητήσεως. Μετὰ ἕνα δὲ μῆνα δύο Ἀγγλοὶ θὰ μεταβῶσι εἰς Παρίσιους και θὰ κάμουν τὸ αὐτὸ ἐπὶ ἐτέρου θέματος. Τὸ θέμα τοῦ Πανεπιστημίου Καϊμπριτζ ἐγνωσθῇ ἤδη, εἶνε δὲ τὸ ἐξῆς : Δύναται μία Κυβέρνησις νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ λαοῦ ;

Τὸ ρεκόρ τῆς ταχύτητος

Τηλεγράφημα ἐκ Νέας Ὑόρκης πρὸς τὰ ἀγγλικὰ φύλλα ἀναφέρει, ὅτι τὴν παρελθούσῃν ἑβδομάδα εἰς τὸ Ὀλμονδ Μπῆτς ἐν αὐτοκίνητον ὑπερέβη τὸ μέχρι τοῦδε ρεκόρ τῆς ταχύτητος, διατρέξιν ἐν μίλλιον (1609 μέτρ.) εἰς 30' 45" ἤτοι καθ' ὥραν 188 χιλιόμετρα, ἐνθ' ἕως τοῦδε τὸ ρεκόρ ταχύτητος αὐτοκινήτου ἦτο μόνον 174 χιλιόμετρα τὴν ὥραν.

Ἄκρον ἄωτον φιλαργυρίας

Ἐν τινὶ πόλει τῆς Ἰσπανίας ἐψυχορράγει πλούσιος διάσημος δ' ἰνὴν φυλαργυρίαν του. Ἐἶχεν ἀκριτὰ ἑκατομμύρια. Τρεῖς ἡμέρας ψυχορραγῶν εἶχε νὰ φάγῃ, νύχαρίσκει δὲ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν... οἰκονομίαν.

— Ἰατρὸς μου, πῶσον καιρὸν θὰ ζήσω ἀκόμη; ἠρώτησε.

— Μίαν ὥραν. Ἐὰν θέλετε, κλέσατε τὸν πνευματικὸν και τὸν συμβολαιογράφον σας.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν. Ἀνήγειρε τὴν κάτισθον χεῖρά του και ἐθώπευσε μειδιῶν, τὸν πάγονά του.

— Γρήγορα θέλω ἕνα κουρέα, εἶπεν.

— Μετ' ὀλίγον ἤρχετο ὁ κουρέας.

— Πῶσον θέλεις δι' ἐν ζυρίσμα; τὸν ἠρώτησε.

— Πενήντα λεπτά.

— Και πῶσα πέρνεις ὅταν ζυρίξῃς πεθαιμένον ;

— Πέντε φράγκα.

— Τότε ζυρίσε με γρήγορα, σὲ παρακαλῶ προτοῦ ἀποθάνω.

Και ὁ φιλάργυρος ἐκάρφωνεν ἐνχαρινῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὸ ὠρολόγιον. Ὁ κουρέας ἐν διαστήματι ὀλίγων στιγμῶν ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του.

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἀνεκράξεν ὁ φιλάργυρος, ἐκέρασα τερσαράμισυ φράγκα !

Ἄλλ' αὐτοστιγμὴ και ἡ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ προλεχθεῖσα ὥρα τοῦ θανάτου του συνεπληρώθη.

Ἡ ταχύτης τῶν πτηνῶν

Ἡ παραβολὴ τῆς διὰ μηχανικῶν μέσων ἀναπτυσσομένης ταχύτητος πρὸς τὴν τῶν πτηνῶν εἶναι ζητήματα ἐνδιαφέρον ὄλον τὸν κόσμον. Ἐν Γερμανίᾳ περιοδικὸν δίδει ἐπὶ τούτῳ τὰς ἐξῆς πληροφορίας : Ὁ σιδηροδρόμος διανύει 110—120 χιλιόμετρα τὴν

ΔΥΟ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΓΕΥΤΙΚΑ ΜΑΤΙΑ

(Μία Νορβηγική)

Μία φορά και έναν καιρό ήταν ένα νησί πολύ μακρινό και ο αέρας εξούσε μία κόρη ξανθή και εύμορφη που όλος ο κόσμος έτρεχε να την ιδεί και να την θαυμάσει απ' όλα τα μέρη. Τί ώραία μαλλιά είχε! και τί χέρια λευκά, κατάλευκα σαν κρίνα! Και τί φλόγες άναφτε με μόνον μία ματιά της! Τα μάτια της γαλανά και ξάστερα σαν τή θάλασσα κοντά στην παραλία και πολλοί όρκιζόντο, ότι μέσα στο βάθος των ματιών της έβλεπαν τον Ίσκιω χιλίων-δύο φαντασμάτων και έξωτικών.

Πολλοί απέθαναν, έτρολλαινότο από ά γάπην και λατρείαν, άλλ' αυτή δέν έδιδε σε κανένα προσοχήν ήτο τόσο σκληρή όσον και ώραία και πίσω από τή φωτειρά και ώραία μάτια της έκρύπτετο μία κακία πολύ περιεργή.

Από έναν πολύ μακρινόν τόπον ήλθε ένα παλληκάρι ώ

ραίο από έναν τόπο που λάμπει παντοτεινά ό ή

λιος και ό οδρανός είναι πάντα γελαστός. Έπεροπάτησε πολλές ήμέρες και πολλές νύχτες και υπέφερε πολλά βάσανα για να προσφέρει την καρδιά του στην ώραϊαν. Άλλ' ή σκληρά τον απέκρουσε με πολλήν περιφρόνησην.

Τό παλληκάρι τότε την έρώτησε τί ήθελε να κάμη διά να κερδίση την καρδιά της· και ή σκληρά του απήντησεν ότι τότε θα τον δεχθή για άνδρα όταν της φέρει δυό άστρα από τον οδρανόν.

Τό παλληκάρι έφυγε και δέν έγύρισε πλέον.

Οί ψαράδες λέγουν ότι κάποτε την νύχτα, όταν είναι ξάστερα και όλα φαίνονται κάτασπρα στους παγωμένους κάμπους της άκροθαλασσιός βλέπουν έναν Ίσκιω να τεντώνη τή χέρια του απελπιστικά στον οδρανόν. Είναι τό παλληκάρι που άκόμα παρακαλεί δύο άστρα να κατέβουν από τον οδρανόν για να τή φέρη στην σκληρή πεντάμορφη.

* * *

(Μία άραβική)

Μιά φορά και έναν καιρό ήταν ένας Σουλτάνος και μία Σουλτάνα· τή βασιλεία τους ήταν κοντά και τόσο μίσος είχαν οι δύο άπτόι, ώστε έπολεμούσαν διαρκώς μεταξύ τους. Τέλος μίαν φοράν οι γκισούρηδες ήλθαν τή τους χτυπήσουν και είχαν πλησιάση στην Ίερουσαλήμ. Τότε οι δύο έχθροί, ό Σουλτάνος και ή Σουλτάνα, έγιναν εξ ανάγκης φίλοι διά να χτυπήσουν τους άπίεστους· και τους έχθροός του Μωάμεθ.

Συνέβη τότε εις μίαν μάχην ό Σουλτάνος να ιδή την Σουλτάνα, την όποιαν άλλοτε δέν ειχεν ιδή ποτέ κατά πρόσωπον· την έσωσε μάλιστα από βέβαιον θάνατον, την συμμην που ένας χριστιανός ήτο έτοιμος να την σκοτώση. Τότε έλαβε τον καιρό να θαυμάση την εύμορφή της· τί ώραία ήτο! Είχε τα μαλλιά κατάμυρα και τόσα που έπελεγχ ήμπορούσαν να σκεπάσουν όλο τό σώμά της. Τά μάτια της έλαμπαν από εύμορφή παράξηση· ένα φώς μυστικό έβγαλε από μέσα τους· κανείς δέν ήμπορούσε να τή αντικρύση χωρίς να νοιώση ένα τρομον περιεργον.

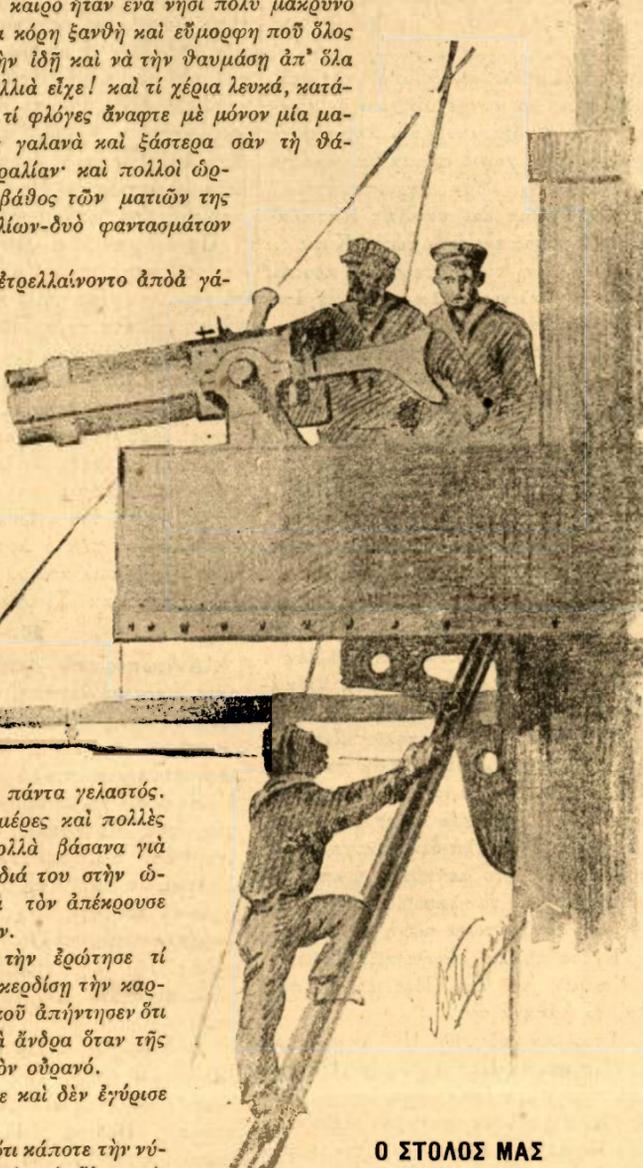
Και ό Σουλτάνος όσο την έμισούσε πριν, τόσο την άγάπησε τώρα. Για αυτήν θα έδιδεν όλα τή Οδρί του Παραδείσου.

Άλλά ή Σουλτάνα δέν ήθελε ούτε να τον αντικρύση.

Όσον ό Σουλτάνος παρακαλούσε, έπεφτε στα πόδια της, τόσο αυτή έμενε σκληρή και τον απέκρουε με περιφρόνησην.

Και στο τέλος διά να τον ταπεινώση και να τον τυραννήση άκόμα περισσότερο, του ειπε να τής φέρη δυό άστρα από τον οδρανόν και τότε θα τον άγαπήση.

Τότε ό Σουλτάνος ζαλισμένος από τό ά

Ο ΣΤΟΛΟΣ ΜΑΣ

(Γυμνάσια πυροβολικού).

ριον εξωτικόν του πάθος σύρει τό μαχαίρι του και τής βγάζει τή δύο μάτια. Και ενώ αυτή απέθνησκεν από τās φοβερās πληγάς, αιδός δίδοντάς της τή μάτια εις τή χέρια : — Πάρε τή δύο άστρα του οδρανού, σκληρή— τής ειπεν.

Λέγουν ότι μέσα στην έρημιά όταν τό φεγγάρι λάμπη στον άμμο που φαίνεται από μακρινά σαν πέλαγος, βλέπουν οι διαβάτες δύο φαντάσματα να σηκώνονται μέσα από τό χάος της έρήμου. Τό ένα τυφλό να φεύγη κλαίοντας από πόνο, τό άλλο πάει ξωπίσω του με δύο άστρα στα χέρια και φωνάζει. « Πάρε λοιπόν τή δύο άστρα που μου ζήτησες! »

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

Η καλλιτυπία είναι νέος τρόπος διά του όποιου δύνεται πώς τις να παρασκευάση χάρτινη πρέπει· να τυπώνη φωτογραφία. Ο χάρτινη πρέπει· να έχη την επιφάνειαν λείαν, να μη ήνε πορώδης και να κατσκευάσθη εις δυνατόν από ρόικη. Διά να επιτύχη τις βελουδίνης βαθείς άποχρώσεις καλή είναι προηγουμένως ή κατεργασία του χάρτου με άμυλον ή γελατίνην. Πρώτον άλειφεται ό χάρτινη με τό εξής μίγμα :

Κιτριλόν σιδηροαμμωνιον	2,0 γρ.
Όξάλικος σιδηρος	1,2 »
Όξάλικόν κάλιον	1,2 »
Χλωρίδιον του χαλκού	0,6 »
Όξάλικόν οξύ	0,4 »
Άραβικόν κόμμα	1,0 »
Άπεσταγμαμένον ύδωρ	45,0 »

Άφου τό στρώμα στεγνώση τελείως, άλειφουμε κανονικός τό εξής διάλυμα :

Νιτρικός άργυρος	5,0 »
Όξάλικόν οξύ	0,2 »
Κιτριλόν οξύ	2,0 »
Άπεσταγμαμένον ύδωρ	45,0 »

Η ξήρασις του στρώματος τούτου πρέπει να γίνη εις μετρίαν μόνον θερμότητα. Η τύπωση (τό καλλίτερον είναι με τό φως του ήλιου) διαρκεί όλίγα λεπτά και πρέπει να έχη τελείωσει πριν προβάλλουν οι δεύτεραι άποχρώσεις. Η εμφάνισις γίνεται διά τής έμβεκπίσεως τής τυπωθείσης εικόνας εις καθαρόν συγνά άλλαζόμενον ύδωρ, διά δέ την στερέωσιν τίθεται επί τινα λεπτά εις διάλυμα εκ 3 γρ. στερεωτικόν νάτρου εις 900 κβ έ. μ. ύδατος, έως ότου επιτευχθή τό κατάλληλον χρώμα. Εάν επεκταθή πολύ τό στερεωτικόν λουτρόν, θα γίνουν ήχη και εικόνες. Κατόπι πλύνονται καλώς κατόπι συνήθη τρόπον. Ίσχυρα αντιθέσεις εις τή χρώματα επιτυγχάνονται· εκν αύξηση ή ποσότης του άλατος του σιδήρου. Η αύξησις αυτή γρηιάζεται και όταν ό χάρτις είναι πάρα πολύ λεύος, ή όταν πρόκειται να τυπωθουν άρνητικά κάπως αδύνατα. Εάν οι λεπτομέρειαι εμφανίζονται έλλειπώς, πρέπει να άραιωθουν τή διαλύματα όλίγον με άπεσταγμαμένον ύδωρ. Τούτο συνιστάται δι' όλους τους μη λεύους χάρτις.

ΚΛΟΠΗ ΔΙΑ ΜΝΗΣΤΕΙΑΝ

Άλλη μέθοδος πάλιν αυτή ή διά τής μνηστειός λωποδυσιός και μάλιστα μετά φόνου :

Την εφήρμοσεν κάποιος Κάμιλος Πετι εις την Γαλλίαν.

Νέος 24 έτών, μόλις έτελείωσ την θητείαν του εζησκει τό επάγγελμα του Ζωγράφου—χρωματιστού οικιδωμών. Έργάζομενος πλησίον των Παρισίων έγνώρισεν μίαν δεσποινίδα Λεοντίνην Μωρώ, εις την όποιαν ύπεσχέθη γάμον.

Η Λεοντίνη άνεχώρησε διά να άνακοινώση εις την οικογένειαν της τή σχέδια του γάμου της και να ζητήση την χρηματικήν της βοήθειαν.

Πριν φύγη να επανέλθη εις Παρισίους ό μνηστήρ της τηλεγραφικώς τής έδιδε συνέντευξιν εις γειτονικόν χωρίον, όπόθεν, τής έλεγε, θα επέρτρεπον μαζί εις Παρισίους. Αυτό ήτο πηγή. Ο Πετι εξ έπιστολών, τās όποιās άντήλλαξαν, έγνώριζεν ότι ή Λεοντίνη θα έλάμβανε τούλάχιστον χίλια φράγκα από τους γονείς της διά τās πρώτας άγοράς, τās όποιās θα έκρινε διά τον γάμον της.

Μόλις ή άτυχής κόρη ένεφανίσθη, ό μνηστήρ της την ύπεδέχθη με τό περιστροφον και την ερόνευσε.

Η συνέντευξις είχε δοθη εκτός του χωρίου εις άπομεινωμένον άγρόν.

Μετά τό έγκλημά του ό κκοσβργος αφήρεσε τή γρήματα και ό,τι άλλο πολύτιμον έφερεν επάνω της και έφυγεν εις Παρισίους, όπου συνελήθη με άλλο ύνομα και με άλλην «μνηστήρη», εις την όποιαν έσχεδιάζε, φάνεται, να εφεκρόστη την μέθοδον του.

κ. κ. Ίωάν. Λοβέρδον και Ίωάν. Θ. Λουκέριον, Ληξούριον. Και ήμεις θαυμάζομεν και άπορούμεν τί συμβαίνει. Τά φύλλα σής εστάλησαν. Τώρα πώς δέν τή έλάβατε, ως άπάντηση τό Ταχυδρομείον.— Έν τούτοις όμως τή ζαντατέλλομεν.

κ. Θρασύβ. Τσίλιμυδον, Άργοστόλιον. Και εις σής τή αυτά άπαντώμεν και σής στέλλομεν πάλιν τή φυλλάδιαι.

Πειραιώτων, Πειραιά. Καλούτσικο είναι και τό δημοσιεύομεν. Δέν μής έγράψατε άν είναι δικό σας.

Η Πρωτοχρονιά στον Όλυμπο
Τί καμάρι στο Γέρω τζιομπάνο
π' όκει γιουός δεκατρείς τίτελεγκάδες
σταίς κορφαδες τ' Όλμπου επάνω
και σφαχτά δεκαπέντε χιλιάδες.

Πιστικοί τή βοσκούσε ξεφτέρια,
φουστανελλες λεραπ' φορεμένοι,
μακριές κλίτσες κρατούνε στα χέρια,
σε κοιτριόνια ψηλά καθισμένοι

Σκορπισμένα τή γίδια στο πλάγι,
με κοιδούνη λαμπρά στο λαμπό,
τμή βαρβάτα κεσάμα (1) οι τράγοι,
σαν ελάφια πηδών στο γκρεμό.

Προβατίνες, μιλιώρια (2), κριάρια
με τή ρούντα (3) μακριά τους μαλλιά

πυκνωμένα βοσκούνε κι άνάρια,
τ' άκούσθαινε πελώρια σκυλιά.

Ξαφηνικά τή βουνά άνατριάζουν,
φουρτουναίζουν βαρεία οι καιροί,
πιστικοί στα λαγκάδια χουγιάζουν,
ροβολών τή σφαχτά στο μαντρί.

Γύρω, γύρω ή ράχες χιονίζουν,
ταίς σκεπάσει πυκνή καταχνιά,
τσελεγκάδες γλεντούν ντουφεκίζουν,
ξημερώνει καινούργια χρονιά.

Πιστικοί με χαντζάρια ζωσμένοι,
φοβεροί των βουνών λεβεντάδες,
την νταβιά με φαιλιά έχουν στρωμένη,
και λαλούνε φλογέρες ζουρνάδες.

Καθισμένοι σ' εκείνη τριγύρω,
τσελεγκάδες π' αυτούς παραπάνω,
στη κορφή ή τζιομπάνο' Άργύρω,
με τό Γέρω της πρώτο τζιομπάνο.

Σ' όλωνόνε τό πρόσωπο πάνω,
ή χαρά 'νε εκεί απλωμένη
κι εύχάρις λένε στο Γέρω τζιομπάνο,
ή καινούργια χρονιά όπου μπαίνει.

Μπερεκέτια να φέρη μεγάλα,
και τό βίο του να χιλιαγατίση,
σαν ποτάμι να τρέχη τό γάλα,
και καθένα διπλά να γεννήση.

Θηλυκά κατσικάκια κι άρνάκια,
νάχουν όλα χρυσό τό μαλλί,
κι άπ' εκείνον μακριά τή μεράκια,
νάσαι πάντα και κάθε χολή.

την εύχή του να πάρουν ζητούνε,
κάθε μιά του χρυσή έρμυνηά,
και τό χέρι σειρά του φιλούνε,
ξημερώνει καινούργια χρονιά.

Άϊ-Βασίλης, παιδιά, ξεμερώνει,
πειό μεγάλην τού χρόνον γιορτή,
εκατό εδιδάθηκε χρόνοι
που γιορτάζω στη στρουγγα αυτή.

Στο θεόχτιστο 'κείνο λιθάρι
εστεικόμην 'ψηλά καρασούλι
κλαγγαντούσα 'πό κει τό Βαρδάρι
τμή Μπαλκάμια, τό Πίνδο, τό Σούλι.

Στολοσκότεινα 'κείνα τμή μέρη
έναν Ίλιος να βγη καρπερούσα,
που τον λένε σωτήριο άστέρι,
μή δέν βγήκε κ' άδικως τριρούσα.

Την Πατρίδα, παιδιά, την Πατρίδα,
και την Πίστι, παιδιά, ν' αγαπάτε,
έχτριχη αν τας βλάφη άκρίδα,
με ντουφέκι αυτή να χτυπάτε.

Σε πολέμους πολλούς, έχω πάγη
για πατρίδα και πίστι μας πόνο,
και πολλούς μολυβιαίς έχω φάγη
μή ποτέ μου, δέν έννοισα πόνο,

Δέν θυμάμαι ποτέ τό ζουλάπι,
για να κάμη στο βίο μου ζηνιά
γίδια, πρόβατα, ζουγούρια και τσάποι(4)
δέν τμή βρήκε άρρώστια καμιά.

Μή ποτέ μου τό δικήν τό ξένο
ως τμή χρόνια α'τά π' έχω φτάση
δέν τό έχω παιδιά πειραγμένο,
την ψυχή μου δέν έχω κολλάση.

Ταίς έρμυνηαις αυταίς να θυμάστε,
'πό τό νού σας μη φύγη καμιά,
και την πίστα έμπρός έτοιμάστε,
ξημερώνει καινούργια χρονιά.

Μ' άργυρό ή Άργύρω μαχαίρι,
βασιλόπιτα μιά κομματιάσει,
πρώτα δίνει στο Γέρω Σκουτέρη,
και κατόπι στους άλλους μοιράσει.

Παραγγέλλει εις όλους γελάτη
τό φλωράκι τής πίστας ποιός βρη
μή τζαντίλα μεγάλην γεμάτη
θα του δώση για δώρο τυρί.

Χρυσοκέρατο λάγια μαγάρι
πούσαι πρώτο σ' αυτό τό μαντρί,
κι άπ' τό Γέρω τζιομπάνο ή πάρη
ποιός τής πίστας θα βρη τό φλωρί.

(1) Όδηγοί, (2) δίχρονον άρνιον, (3) μαλαχόν
λευκόν μαλλί, (4) τράγοι.

κ. Γεώργ. Α. Παπαδημητρίου, Λάρισσαν.
Έλήφθησαν. Μερικά τμή βλέπετε σήμεραν
κ. Β. Ε. Βεκιαρέλιν, Πειραιά. Έλήφθη.
Εύχαριστούμεν.

κ. Κωνό. Ν. Παπ., ένταύθα. Σής άπαν-
τώμεν ταχυδρομικώς.

κ. Χ., ένταύθα. Έλήφθησαν. Έγχετε δικαίον.
Καμιά φορά αυτά τμή τυπογραφικά λάθη είναι οι
Βούλγαροι, οι καταστρωείς δηλαδή μίς ώραίας
περιγραφής. Προσπαθούμεν όσον μής είναι δυνατόν
να τα εξωντώμεν.

κ. Ι. Α. Χρηστών, Ποταμόν Κερκύρας.
Έλήφθη. Εύχαριστούμεν δι' όσα κολακευτικά
γράφετε διά τό Α. Ο. Δ. Ο. Διά τό σχήμα του
Α. Ο. Δ. Ο. δέν έχετε δ καιον άμα συμπληρωθή και
ό τόμος αυτός θα δητε πώς θα δεθή και πόσο ώ-
ριότερος θα φαίνεται.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ